

CALVINIST ✝ CONTACT

DUTCH - CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton

JANUARY 31st, 1964 - No. 631 - 19th YEAR OF PUBLICATION

Voorzienigheid

Er wordt tegenwoordig wel een sterke druk uitgeoefend op onze aardrijkskundige kennis, willen wij nog op de hoogte blijven van hetgeen er in de wereld gebeurt. Toen wij hoorden van de onlusten in Panama, toen ging het nog wel. Panama is ons allen wel bekend door het kanaal, dat de twee Amerika's scheidt. Maar toen de berichten doorkwamen over Zanzibar, moesten wij toch wel eerst goed nadenken. Misschien zijn de atlassen wel op de tafel gekomen om dit kleine eiland met zijn 330.000 inwoners aan de oostkant van Afrika te ontdekken. Wij moeten niet te vreemd opzien, als wij binnenkort worden gefronteerd met namen als Sarawak en Saban. Dit zijn de noordelijke punten van Borneo, waar een intensievere guerilla oorlog tegen de nieuwe staat Maleisia is te verwachten.

Waren het vroeger de grote mogendheden, waar wij van hoorden, thans zijn het bij voorkeur de kleinere en kleinste staatjes die de wereld in beroering brengen.

Veel verschil maakt dit overigens niet. Als wij kennis nemen van wat er achter die beroering in die kleine staatjes zit, valt het dadelijk op, dat de grote machten der wereld wel degelijk aan het werk zijn. Zij laten zich alleen zelf niet zo meer zien. Zij hebben hun handlangers. De kleine staten zijn de vooruitgeschoven troepen.

De onrust in de wereld wordt er echter groter door. En dit is blijkbaar de bedoeling.

Dit is blijkbaar de bedoeling.

Welke bedoeling, en van wie? Daar kan men lange vertogen over houden. Men kan zich afvragen of het Rusland is of wel Rood China. Men zou kunnen nagaan of Castro nu op instigatie van Khrushchev werkt dan wel op aanwijziging van Mao Tse Tung. Men kan gissen naar wat een man als de Gaulle precies in zijn schild voert of naar de rol die Soekarno in Oost-Azie speelt.

Dit zijn dan nog vragen, waarover men spreken kan zonder er zelf bij betrokken te zijn. Men kan er tamelijk koud onder blijven of men daar al dan niet een afdoend antwoord op krijgt. Het wordt dringender wanneer wij gaan vragen naar de bedoeling van dit alles wat wij zelf in eigen leven en in eigen kring ervaren. Hoe nemen wij dit op? Vermoeden wij er een bedoeling achter of weten wij niet meer te zeggen, dan dat de een veel meer moet meemaken dan de ander?

Dit is eigenlijk de vraag die de redakteuren van de rubriek "Confidentially Speaking" in "Christian Courier" van deze week behandelen. De lezeres vraagt wat wij nu eigenlijk van de voorzienigheid Gods moeten denken. Is er enig bewijs aan te voeren, dat God "alle dingen onderhoudt en regeert" of moeten wij aannemen, dat God vanuit de verte alleen maar observeert, alleen maar toeziet hoe alles zijn loop neemt en er dan plotseling op de oordeelsdag een einde aan maakt?

Het onderwerp is niet nieuw, maar het is en blijft stellig aktueel. Ook al zouden wij er niet telkens over willen spreken of denken, dan komen wij er toch aldoor mee in aanraking en voelen wij als het ware telkens weer dat wij ons er rekenschap van moeten geven. Kleine gebeurtenissen zien wij dan allicht over het hoofd, maar grote of diepingrijpende gebeurtenissen laten zich niet meer op zij zetten. Het hangt er helemaal van af wie wij zijn, welke gebeurtenissen belangrijk zijn, maar wij kennen ze allemaal wel. Wat zit er toch achter? Waarom gebeurt het? Als wij er iets van moeten leren, wát dan?

Enkele dagen geleden hoorden wij een predikant enige ons insziens zeer juiste opmerkingen maken. Wij zijn, zo zei hij, bereid God de eerste plaats te geven in veel. Wij willen Zijn eer dienen, door Hem als het Centrum en Doel van veel te herkennen. Maar er zijn terreinen, waar wij minder bereidheid tonen. Hoe het dan ook komen mag, maar op bepaalde terreinen van het leven weten wij geen raad mee, God de Eerste te doen zijn. Daardoor ontstaat in ons een tweeslachtigheid, die anderen en speciaal de jongeren scherp zien.

Dit is ons inszien's juist getekend. Zolang wij over God spreken als de Schepper van het heelal, kunnen wij elkaar goed vinden. Wanneer het echter gaat over onze relatie tot Hem en Zijn relatie tot ons, komen de moeilijkheden.

Over het algemeen geloven de mensen wel dat er een God is. Men gelooft zelfs nog wel dat er een Voorzienigheid is, hoe vaag dit begrip dan overigens ook mag zijn. Hitler sprak er in zijn tijd ook van en gebruikte het als een rechtvaardiging voor wat hij deed. Mensen, die voor God verder geen belangstelling hebben, spreken toch over "the Good Lord." Maar dat is toch wel heel anders dan wat de Bijbel ons zegt over Voorzienigheid. Als wij iets doen onder voorbehoud dat de "Voorzienigheid" niet ingrijpt, dan zijn wij en die "Voorzienigheid" twee afzonderlijke eenheden, die los en onafhankelijk van elkaar bestaan. Dan kunnen de mensen rustig hun gang gaan. Het kan wezen dat de Voorzienigheid zo nu en dan ingrijpt of de mensen zo nu en dan iets toeschuift, maar er is geen eenheid, geen band tussen de twee. Hoogstens een incidenteel contact.

Als christenen verzetten wij ons tegen zulk een gebruiken van God. Laten wij ons nu echter niet vergissen. Dat afstand nemen van God zit ons allen in het bloed. Regen en droogte, voorspoed en tegenspoed, vruchtbare en onvruchtbare jaren, zijn — zijn wat? Wederwaardigheden van de mens of natuurverschijnselen, of het hebben of uitblijven van succes in zaken? Wij kunnen dit natuurlijk uitbreiden. Wat betekent voor ons het uitbreken van ongeregeldheden in Panama of het omverwerpen van de prille regering van Zanzibar? Is het verkopen van zulke massa's graan voor ons alleen maar een meevallertje of een "boom in business"? Wat betekent het — om nu maar dichter bij het persoonlijk leven te blijven — als wijzelf promotie maken of als de kinderen thuis komen met hun rapporten? Wat betekent het als wij voor de keus worden gesteld een beslissing te nemen, die onze positie in gevaar zou kunnen brengen of misschien juist onze positie aanmerkelijk kan versterken, als wij met iets een beetje de hand kunnen lichten? Wat betekent het als wij iets maar niet krijgen waar wij toch zo vurig om bidden, of als wij iets krijgen, waarvoor wij haast niet hebben durven bidden omdat het zo mooi of zo groots was? Welke mening heeft het voor ons? Is het de "Voorzienigheid" die daarin een rol speelt of is het het verloop van omstandigheden?

In de Heidelbergse Catechismus wordt gezegd, dat "niets ons bij geval, maar dat alles (!) van Zijn Vaderhand ons toekomt." Dat woord "Vaderhand" spreekt niet alleen van liefde in die zin, dat God de grote Weldoener is. Als het Zijn Vaderhand is die geeft, dan is het onze kinderhand, die uitgestoken is en ontvangt. Vader en kind vormen een eenheid. Tussen Vader en kind is een bloedband, die nooit verbroken kan worden. Zo menselijk spreekt de Schrift ons van de relatie tussen God en ons. Een band, die nimmer verbroken kan worden. Een eenheid, die alles trotseert.

Er is geen twijfel aan, dat die Vader één doel scherp in het oog houdt. Voor dat doel zond Hij Zijn eniggeboren Zoon, door Wien alles gemaakt is wat gemaakt is. En het werk wat die Zoon heeft gedaan, nadert zijn voltooiing. Wat er ook gebeurt, en wat God ook geeft, het is alles een onderdeel van dat grote werk. In dat werk zijn wij opgenomen. Daar hoort de regen bij en de droogte, het succes en de nederlaag, de opstand en het herstellen van het recht, wedijver tussen de volkeren en het school rapport van de kinderen, onze strijd voor het recht Gods in de staat en in de maatschappij, en evenzo de strijd tegen onze eigen zonden en karakterfouten, ons gebed dat wordt verhoord (ook al is het soms anders dan wij dachten) en noemt U het maar op. Het gebeurt niet bij geval, maar in alles is Gods Vaderhand aan het werk. Zo allesomvattend is de liefde van God en zo allesomvattend is de eenheid tussen God en Zijn kinderen. Zo ver gaat Zijn Voorzienigheid, waarin wij een aktief aandeel hebben. Of zijn de gelovigen niet Gods medearbeiders, Gods akkerwerk?

Het kan moeilijk zijn hieraan vast te houden. Het kan ook moeilijk zijn elkaar te zeggen hieraan vast te houden, als wij zelf er soms zo'n moeite mee kunnen hebben. Maar wij mógen het niet loslaten. De Voorzienigheid Gods is niet iets, dat ons van God scheidt of God van ons scheidt. Juist integendeel. De voorzienigheid *voorziet* in het volledig slagen en afwerken van het plan Gods tot in de kleinste bijzonderheden. Dit te geloven is er tegelijkertijd deel aan hebben.

D.F.

"SPITFIRE" ALS GEDENKTEKEN

Het roemrijke leven van deze bejaarde "Spitfire" uit de tweede wereldoorlog wordt voortgezet op de vliegbasis Eindhoven, waar het toestel, op een vijf meter hoge cementen pyloon geplaatst, als monument voor de gevallenen de gedachten aan de gesneuvelden levend zal houden. Het monument staat voor de officiers-mess op de basis en zal binnenkort worden onthuld.

"De Here bemint het Recht"

Buitenlands Overzicht
door
Prof. Mr. L. W. G. Scholten

Het is nu direct geen prettige wereld, waarin wij op het ogenblik leven. Het buitenlands nieuwsjournaal van de televisie doet ons weinig anders zien, dan troepen uitzinnige jongelui die meestal met stokken en stenen gewapend ronddansen en kostbare auto's en fraaie gebouwen in brand steken en wat veel erger is, elkaar mishandelen of vermoorden. De nog geen maand oude souvereine staat Zanzibar heeft thans reeds van zijn vrijheid gebruik gemaakt, om het wettig bewind omver te werpen. Het bericht, dat daarbij enkele duizenden doden waren gevallen, werd officieel tegengesproken door te zeggen, dat het er maar vijfhonderd waren en deze vielen slechts op de eerste dagen van de revolutie. Heden kwamen de berichten binnen over een opstand in Tanganjika, dat ook nog niet zo lang van het koloniale bewind is bevrijd. In Djakarta wordt de strijd tegen de Verenigde Staten en het Britse Rijk gevoerd door een aantal vakverenigingen los te laten op de bureaus van de Unilever. Men past hierbij de methode toe, die indertijd tegenover Nederland in het geschil om Nieuw Guinea, onder gedogen van westerse staten met zoveel succes is toegepast.

In Viet Nam bestrijden aanhangers van een zogenaamd neutralisme de leden van communistische infiltranten partijen en het aantal slachtoffers telt men maar niet op.

Een schooljongensrel in Panama was de aanleiding tot een heftig rumoer tussen de regering van deze kleine republiek en de wereldmacht van de Verenigde Staten, waarbij vele slachtoffers zijn gevallen. Allerlei Arabische staten, vergetende hun onderlinge geschillen, verklaren zich bereid samen te werken tegen Israel, omdat deze staat op eigen gebied het water van de Jordaan wil aftappen met het doel de grote woestijn Negeb te bevloeien, waardoor minstens twee miljoen mensen daar een bestaan kunnen vinden op vruchtbaar gebied. Weliswaar was alleen Syrië niet bereid af te zien van actie met de wapenen, omdat de anderen heel goed begrepen, dat zij militair niets kunnen uitrichten tegen het moderne Israelische leger, maar het spreekt boekdelen, dat de vijandschap tegen de jonge staat Israel zo groot is, dat zelfs de heerser over Saoedisch Arabië, die het Egyptische bewind haat met een dodelijke haat, thans geen bezwaar had met Nasser samen te werken, nadat hij eerst met deze op diens gebied samen had gesproken.

De samenkomst van Castro in Moskou met Chroestjow, waarvan de zin nog niet geheel duidelijk is, bewijst in elk geval, dat de koude oorlog tussen Oost en West nog niet geheel is geëindigd. En wanneer De Gaulle poogt het contact te hernieuwen met Cambodja, dat vroeger in de Franse invloedssfeer lag, omdat men daar onvriendelijke woorden tegen de regering te Washington heeft gesproken, dan wijst die zeker niet op een hartelijke verstandhouding tussen de volken van het westen, evenmin als de haast, waarmede De Gaulle thans de onderhandelingen met het Rode China heeft geopend. Nu fluistert men wel, dat deze haast veroorzaakt werd door het streven van de Franse president aan Johnson geen moeilijkheden in de weg te leggen bij zijn komende verkiezingscampagne, maar al moge dit waar zijn, de zaak zelf zal het Amerikaanse volk weinig smaken, evenmin als het bezoek, dat De Gaulle aan Mexico gaat brengen.

Daar staat tegenover, dat de nieuwe Duitse Bondskanselier ijverig in de weer is, en naar het schijnt niet zonder succes, de banden met de Verenigde Staten te versterken en Engeland tracht te bewegen tot het toetreden tot de continentale organisaties van Europa. Verheugend was ook, dat de Kerstdagen in de oude Duitse hoofdstad een begin van verbroedering te zien hebben gegeven tussen het westelijk en het oostelijk stadsdeel en in het algemeen het streven enige verzachting te brengen in de koude oorlog niet wordt geremd.

Overziet men dit alles, dan treft het terstond, dat bij al de kwade zaken een constante factor aanwezig is, namelijk de afwezigheid van eerbied voor het recht. Wie recht zegt, zegt tevens overheid die tot taak heeft het recht te bestellen en de welvaart te bevorderen en de onderlinge samenleving der volken te verbeteren. Het nare is nu, dat men in tal van kringen, ook waar men het beter moest weten, bij de beoordeling van deze en dergelijke feiten maar niet wil inzien, dat het recht een goddelijk karakter heeft. Raadpleegt men de bladen, dan krijgt men haast de indruk, dat recht een woord is, dat men liever niet moet gebruiken. Men spreekt dan van de liefde tot de medemens, ook tot de minder ontwikkelde medemens. Dan zit men bij de beoordeling van internationale conflicten, maar ook bij de berechting van misdadigers. Men citeert dan daarbij vaak de bekende tekst uit Romeinen XIII: Zo is de liefde de vervulling van de wet.

Wij zullen de laatste zijn, om de grote betekenis van dit Schriftwoord te verkleinen, maar men is

(Vervolg op pag. 5)

Na de moeilijkheden die aan de Ver. Staten in de Panama kanaal zône in de weg gelegd werden, wordt er door sommige Senators opnieuw op aangedrongen een nieuw kanaal te graven dwars door Mexico in de Tehuantepec area. Het zou een kanaal op zeeniveau worden, zonder kostbare sluizen die bovendien bij oorlogsgevaar zeer kwetsbaar zijn.

Nieuwe Gezichten in Ottawa

Minister-President Pearson is de laatste tijd veel in het nieuws. Wij lezen van bezoeken die hij aan de Franse President in Parijs heeft gebracht en van een bezoek aan Mr. Johnson, de President van de Verenigde Staten. Daar tussendoor heeft hij een wijziging in zijn kabinet aangebracht, die het wel waard is even nader te bezien.

Na de nederlaag, die de regering Diefenbaker leed, was het voor de regering Pearson moeilijk dadelijk het vertrouwen van het volk, dat blijkens de verkiezingen ten dele in haar gesteld had, te beantwoorden. In het begin wilde dit ook niet best vlotten. Het heeft er vooral in de beginperiode wel eens om gespannen, of de regering alle moties van wantrouwen zou kunnen overleven. Allengs echter werd het duidelijk dat het Canadese volk niet bereid was, dadelijk weer de Conservatieven een kans te geven en dat men, de vergissingen ten spijt, toch de Liberalen voldoende tijd wilde geven om te tonen wat zij kunnen. Dat wil Mr. Pearson graag proberen en daarom kon men nogal wat Franse namen vinden onder de nieuwe ministers. Immers, Quebec was de provincie, die momenteel de meeste zorg geeft. Het is de regering veel waard de gemoederen in deze provincie gerust te stellen en men moet zeggen, dat de nieuwe ministers uit Quebec de verwachting wekken, daarin een groot aandeel te hebben.

De nieuwe minister van Justitie is Mr. Guy Favreau. Weliswaar is deze bewindvoerder geen nieuweling in het kabinet, want hij was tot nu toe Minister van Citizenship and Immigration. Mr. Favreau is 46 jaar oud en staat bekend als een uitmuntend advokaat. Hij is vijf jaar Associate Deputy Minister of Justice geweest voor dat hij Minister van Citizenship and Immigration werd. In die tijd heeft hij sterk de aandacht getrokken. Zeer talentvol is hij de politieke ladder spoedig opgeklommen en het was duidelijk, dat, nu de vorige Minister van Justitie Lionel Chevrier tot Hoge Commissaris te London werd benoemd, Mr. Favreau zijn plaats zou innemen. Behalve Minister van Justitie mag men in Mr. Favreau tevens Mr. Pearson's luitenant zien in de provincie Quebec. Dit is belangrijk, zowel voor het kabinet Pearson als voor Quebec zelf.

Het is eveneens Quebec die twee van haar mannen in het kabinet zag opgenomen. Maurice Sauve, een econoom van 40 jaar, is belast met het gereorganiseerde departement van landbouw en bosbouw. De samenvoeging van "agriculture" en "forestry" heeft heel wat tegenwerking ondervonden, maar deze tegenwerking is nu doorbroken door de benoeming van Mr. Sauve.

Mr. Tremblay, die tot nu toe Minister zonder Portefeuille was, is thans Minister van Citizenship and Immigration, terwijl Maurice Lamontagne, tot voorheen President van de Privy Council, Secretaris van Staat is geworden. Als Minister zonder Portefeuille treedt thans Yvon Dupuis op.

De andere veranderingen in het kabinet hebben geen speciale betekenis, met uitzondering echter van de portefeuille van Postmaster General. Dit departement is altijd het stiefkind in het kabinet geweest. De Postmaster General heeft — naar algemeen wordt aangenomen — de minste invloed op de regering en degene, die deze post krijgt, wordt eigenlijk als de zwakste schakel aangezien. Nu is echter de vroegere minister van Forestry tot Postmaster General benoemd. Er is de laatste tijd nogal geklaagd over het uitdelen van baantjes en het verlenen van voorkeur aan bepaalde mensen bij de Post. De nieuwe Postmaster General zal daar nu veranderingen in moeten brengen. Hij is advokaat van beroep en heeft tevens de nodige zakelijke ervaring. Hij is het hoofd van het overheidsbedrijf van Polymer. Iemand, die zulk een vooraanstaande positie inneemt, zou normaal niet aangezocht worden voor Postmaster General. Maar nu heeft de Minister President te kennen gegeven, dat hij grondige veranderingen bij de Posterijen wenst. Met het benoemen van Mr. Nicholson tot deze post komen er voor velen in de Posterijen donkere wolken aandrijven. Of misschien zou men moeten zeggen, dat nu eindelijk de lucht zal opklaren.

De "schoonmaak" bij de posterijen kan men gevoegelijk beschouwen als het begin. Meer regeringsdepartementen zullen nu aan de tand worden gevoeld. Het is in dit verband van betekenis, dat Mr. Pearson heeft bekend gemaakt, dat enige belangrijke wijzigingen zullen worden aangebracht in de wijze waarop de ministeries werken. Enkele commissies zullen daarvoor in het leven worden geroepen.

Nieuwe bezems vegen schoon.

HIJ ZOEKT HET HOGEROP!

Shep, de 2½ jaar oude collie van farmer Val Koshlol, kijkt (op de linker foto) uit van zijn standplaats in een 25voet hoge boom, en loopt als hij voldoende van het uitzicht genoten heeft kalm langs de stam naar beneden (rechtse foto). Mr. Koshlol vertelde dat Shep zijn boomklimmen reeds begon toen hij nog maar een "puppy" was.

UW BELASTINGAANGIFTE

(Canadian Scene) — Wij Canadezen hebben in het hartje van de winter twee dingen om naar uit te kijken — de dag tussen nu en 30 april, waarop wij eindelijk ons inkomstenbelastingformulier hebben ingevuld en naar de Taxation Data Centre, P.O. Box 456, Ottawa, Canada kunnen sturen en de komende lente.

Bent U van plan om een grondige studie te maken van de voorschriften betreffende de inkomstenbelasting, dan kunt U zich een dik zwaar boek aanschaffen met het opschrift: Income Tax Act of Canada; of U kunt Stikeman's "Income Tax Annotated" lezen, dat is uitgegeven door Richard de Boo Limited in Toronto; of misschien "Income Tax Act", uitgegeven door DDH Canadian Limited in Toronto naslaan. Maar voor de grote meerderheid, die graag de makkelijkste manier volgt, is er het boekje "Canadian Pocketax", een handig boekje, uitgegeven door CCH Canadian Limited, Garamond Drive, Don Mills, Ontario. Voorzien van een duidelijke index leidt het U stap voor stap door de grotere en kleinere problemen, die voor U opduiken, wanneer U Uw formulier voor Uw inkomstenformulier gaat invullen. Vergeet bovendien niet, dat Uw district taxation office U alle mogelijke inlichtingen kan verschaffen.

Iedere persoon, ook al is men nog geen 21 jaar oud, die gedurende het jaar 1963 in Canada heeft gewoond en wiens totale inkomen gedurende dat jaar, het totaal van de bedragen, die volgens de Income Tax Act voor aftrek in aanmerking komen, overtreft, is verplicht een belastingaangifteformulier in te vullen. Iedere onderneming, belastbaar of niet, moet dit ook doen. Wordt U dit door de Receiver General in een aangetekende brief verzocht, dan bent U verplicht dat te doen, of U nu belastbaar bent of niet. Behalve in Quebec behoeft men in Canada slechts een persoonlijke belastingaangifte te doen, dat zowel voor de federale als voor de provinciale belastingen dient.

De meeste Canadezen gebruiken 't verkorte belastingformulier, het T1 Short Form, tenzij men huur, commissie, of belastingen uit hoofde van zijn beroep, ontvangt, of het inkomen van geldbeleggingen de $ 2500 overtreft, men een belastingtegoed in het buitenland heeft, of de belastingbetaler, eigenaar, partner, landarbeider of visser is. Een T1 General Form wordt gebruikt voor partners, eigenaars, landbouwers, vissers, zij die betalingen uit hoofde van hun beroep en commissies ontvangen, personen die huur ontvangen of wier inkomen uit geldbeleggingen de $ 2500 overtreft en zij die een belastingtegoed in het buitenland hebben.

Volgens de wet is een werkgever verplicht zijn werknemer van een Form T4 Supplementary te voorzien, waarop het bedrag staat aangegeven, dat maandelijks van het loon is afgehouden. Copie No. 1 daarvan moet aan Uw Income Tax Return formulier worden vastgehecht, samen met alle kwitanties van bijdragen aan weldadigheidsinstellingen, medische onkosten en betalingen aan vakverenigingen, die voor aftrek in aanmerking komen. De belasting moet per cheque of moneyorder worden betaald aan de Receiver General of Canada. Wordt dat niet voor 30 april gedaan, dan betekent dat een boete van 5% van de op die datum nog verschuldigde belasting.

Onder belastbaar inkomen vallen salarissen, lonen, commissies, de waarde van kost- en inwoning die door de werkgever worden verstrekt, fooien, bonussen, alimentatie, het gebruik van een auto van een zaak, inkomsten van een bijbaan, ouderdomspensioen, uitkeringen van een pensioenfonds, en inkomen uit geldbeleggingen zoals interest, rente en dividend, lijfrente en kostwinnersvergoeding.

Niet belastbaar zijn kindertoeslag, uitkeringen uit de Ongevallenwet, Werkloosheidsuitkeringen, uitkeringen van levensverzekeringen en sommige lijfrentepolissen, uitkeringen aan oorlogsinvaliden, en kapitaalsuitbreidingen zoals bijvoorbeeld door de verkoop van Uw huis of aandelen en vele andere, die duidelijk in Uw Pocketax 1964 zijn genoemd.

Personal Exemptions kunt U aftrekken als volgt. U kunt $ 2000 aftrekken van het belastbaar inkomen als U getrouwd bent en als U in de zin der wet gehuwd bent. U kunt $ 550 aftrekken voor afhankelijke kinderen en kleinkinderen onder de 21 of als zij ouder zijn en nog op school gaan; als U kinderbijslag ontvangt dan is dit bedrag $ 300. U kunt voorts ook nog $ 500 aftrekken als U 65 jaar of ouder bent. Er zijn nog vele andere dingen die men dient te weten. Zo mag bijvoorbeeld een inwoner van Canada, die zijn vrouw in een ander land onderhoudt, en kan aantonen dat het bedrag dat hij aan haar toezendt geheel in haar onderhoud voorziet, daarvoor het gebruikelijke bedrag aftrekken, ook al is dat bedrag niet groter dan $ 1000 in Canadees geld. Dit geldt ook voor andere familieleden in het buitenland zolang de belastingbetaler de bewijzen kan overleggen in de vorm van vervallen cheques e.d.

Voor hen die pas in Canada zijn. In de meeste gevallen mogen personen, die slechts een gedeelte van het jaar in Canada hebben gewoond, niet de volle hierboven genoemde bedragen aftrekken, maar slechts een deel dat evenredig is aan het deel van 1963 dat zij hier hebben vertoefd, terwijl zij ook slechts het inkomen dat zij in die tijd in Canada hebben verdiend, behoeven op te geven. Komt dat beter uit, dan kunnen deze en ook bepaalde andere personen, wanneer zij kinderen hebben die nog geen 15 jaar zijn, voor deze $ 550 aftrekken in plaats van de $ 300 die voor deze gevallen zijn toegestaan, zolang zij maar het bedrag dat zij aan kindertoeslag in dat jaar hebben ontvangen bij het bedrag van hun te betalen belasting tellen.

CALVINIST-CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

ABC

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 5.00 per year.

Alle communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoint of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Please inform us immediately of any change in your address.

Het Vraagstuk van Schepping en Evolutie

door Dr. R. Kooistra

2

Zoals we zagen in ons voorgaande artikel komt bij dit vraagstuk een ander probleem aan de orde, nl. dat van Schriftgezag en Schriftuitleg.

We hebben de vorige week gewezen op de leeruitspraken van de Gereformeerde Synode in Assen 1926 in verband met de kwestie Geelkerken. Ds. Delleman heeft een poging gedaan om deze uitspraken terzijde gesteld te krijgen als onjuist.

Wij vertelden U reeds dat op de Synode van het najaar van 1963 er over deze zaak geen eenstemmigheid was tussen de deputaten, die reeds nu een uitspraak willen doen in de geest van het verzoek, en de kommissie van advies, die een nieuwe studiekommissie noodzakelijk acht.

Doordat mijn nieuwsdienst er steeds beter op wordt doordat vrienden zowel in als buiten Canada mij aktueel nieuws toezenden, ben ik nu reeds in staat U het volgende verslag uit Trouw van 16 januari voor te leggen ter lezing:

"Opnieuw heeft de generale synode van de gereformeerde kerken zich gezet aan de behandeling van wat in de wandeling de kwestie-Assen heet. Het gaat, kort gezegd, om de vraag of men de binding aan de uitspraken, door de in 1926 te Assen gehouden synode in de zaak-dr. Geelkerken gedaan, al dan niet zal op heffen. Ter tafel lagen twee voorstellen. Eén van het betrokken deputaatschap om het Asser besluit niet langer als een bindende leeruitspraak te doen gelden, en één van de synodale commissie, welke de bespreking van dit onderwerp voorbereidde, om de binding (nog) niet op te heffen en de materie nog eens in studie te nemen.

De synode heeft tenslotte toch een eenparige beslissing kunnen nemen, welke o.m. inhoudt, dat men zich nader zal beraden over het al of niet wenselijk zijn van het terzijde stellen van de Asser-leeruitspraak.

Leeruitspraak functionneert niet volledig

Met andere woorden: men was niet veel verder dan op 17 september verleden jaar, toen de synode op voorstel van praeses dr. P. G. Kunst de bespreking afbrak. 't Was immers beter om, gelet de uiteenlopende visies van deputaten en synodale commissie, eerst gelegenheid te geven tot overleg tussen het deputaatschap en de commissie. Nu bleek dat dit overleg géén resultaat had opgeleverd. Over en weer behield men zijn eigen standpunt.

We hebben in september uitvoerig bericht over de ter discussie zijnde stukken. Om beknopt te releveren: de deputaten wijzen erop, dat de probleemstellingen aangaande Genesis 2 en 3 sinds '26 zijn verschoven. "Assen" past niet meer op de probleemstelling van vandaag en geeft daar geen antwoord op. Wat "Assen" bedoelt, kan beter zònder "Assen" verdedigd worden.

Daarom is heel de opzet van het deputatenrapport formeel gehouden. Men spreekt zich niet voor of tegen "Assen" uit en het voorstel om de binding op te heffen sluit niet in, dat men de leeruitspraak uit 1926 als onjuist terzijde stelt. Bij de nieuwe probleemstelling, aldus deputaten, is deze uitspraak echter wel een rem. Het is beter om zich op de belijdenis van de kerk terug te trekken. Daarmee zijn de vragen niet opgelost. Wel geldt dat zij op veel indringender wijze aan de orde komen.

Onjuist

Nee, zegt de commissie hiertegenover, wie nauwkeurig van "Assen" kennis neemt ziet duidelijk, hoe steeds onderscheiden wordt tussen wat men de grondstelling zou kunnen noemen en wat een incidentele toepassing daarvan is. De grondstelling: de klaarblijkelijke bedoeling van het paradijsverhaal is de letterlijk-historische. En van déze grondstelling uit wordt tegenover dr. Geelkerken's opvatting een incidentele toepassing gegeven.

Dit laatste, aldus de commissie, heeft vandaag zijn actualiteit verloren, maar Assen's grondslag allerminst. Daarom is het onjuist wanneer om formele redenen ("in Assen was een ander probleem aan de orde") afgezien wordt van een materieel ingaan op "nieuwe argumenten en opvattingen", want deze richten zich tegen wat in '26 de grondstelling was.

Te zwaar

Nu willen deputaten, zo vervolgt de commissie, binding aan de confessie ten opzichte van wat daarin omtrent de onderhavige kwestie gezegd wordt, handhaven. Maar: er bestaat een onloochenbare samenhang tussen de genoemde grondstelling en wat de belijdenis (denk b.v. aan Zondag 3 en 4 van de catechismus) daarover uitspreekt. Ook een formele opheffing van de binding aan de Asser leeruitspraak zou een onduidelijke situatie scheppen ten aanzien van wat de kerk in haar belijdenis aangaande het in Genesis 2 en 3 verhaalde belijdt.

Maar wie met de aanhangige kwesties op de hoogte is, zo werpen deputaten tegen, zal moeten toestemmen, dat een voorstel van de commissie om nieuwe deputaten op te dragen zich bezig te houden met de materie in de door de commissie bedoelde zin, lasten oplegt die te zwaar zijn om te dragen. Men heeft een al te simplistische voorstelling van de stand van zaken als men denkt, dat dit in dit stadium mogelijk is. Dan komt het gánse Schriftvraagstuk aan de orde!

Belijdenis

Maar, betoogt dan de commissie, de leeruitspraak van Assen is een belijdenisuitspraak. Om hier tot een verantwoorde uitspraak te komen, zal de synode allereerst de "nieuwe argumenten en opvattingen" moeten kènnen, die tegen de traditionele opvatting van Genesis 2 en 3 worden ingebracht. Verder zal men grónd moeten hebben voor de uitspraak dat deze argumenten en opvattingen het ook een Schriftgelovige moeilijk maken, de grondstelling van Assen-'26 te handhaven. De commissie denkt dat er onder het gezichtpunt van het goddelijk gezag van de Schrift in elk geval wel zóveel over die opvattingen te zeggen valt dat de synode met verantwoordelijkheid een beslissing nemen kan.

Het zit de commissie hoog, dat eenstemmigheid ontbreekt. De synode kan dan wel een beslissing nemen met een meerderheid en een minderheid, maar hoe deze ook uitvalt, zij zal in deze situatie geen bevrediging schenken. Bij deze stand van zaken moet een meerderheid niet aan een minderheid haar zienswijze opleggen, maar moet veeleer alles gedaan worden om elkaar te overtuigen en te voorkomen, dat men uit elkaar groeit. Daarom adviseert de commissie met klem: doe nu nog geen uitspraak.

Voor de tijd dat men bezig is met het door de commissie begeerde onderzoek (nadere informatie over "nieuwe opvattingen en argumenten" en: draagwijdte van eventuele opheffing van binding, gelet wat confessie terzake zegt) kan gelden wat ook vóór deze synode heeft gegolden: de ernstige vermaning om in deze materie de soberheid en voorzichtigheid, die geboden is, te betrachten.

Tot zover de standpunten, zoals deze ter synode verdedigd werden. Na een discussie, die wat minder omvangrijk was dan in september, hebben de partijen elkaar kunnen vinden om basis van een door prof. dr. D. Nauta ingediend amendement. Een paar wijzigingen in dit amendement leverden een nieuw voorstel op, dat na enige bespreking door de synode met algemene stemmen is aangenomen. We laten het besluit hier volgen:

De synode, constaterende: dat de leeruitspraak van Assen thans niet meer volledig kerkelijk functioneert;

van oordeel:

1. dat het niet wenselijk is in dit stadium maatregelen te nemen, welke zouden leiden tot een opnieuw volledig doen functioneren van die leeruitspraak;

2. dat, mede in verband met de huidige beschouwingen over de eerste hoofdstukken van het boek Genesis, er veeleer behoefte bestaat aan een grotere klaarheid ten aanzien van de vraag, of en in hoeverre die leeruitspraak terzijde moet worden gesteld en eventueel door andere uitspraken moet worden vervangen;

besluit:

opnieuw deputaten te benoemen met de opdracht:

a. zich te beraden over de vraag, of en in hoeverre de leeruitspraak van Assen terzijde moet worden gesteld en eventueel door andere uitspraken moet worden vervangen, met name ten aanzien van de huidige beschouwingen over de eerste hoofdstukken van het boek Genesis, in het bijzonder in verband met wat de belijdenisgeschriften daarover uitspreken,

b. over het resultaat van hun beraad aan een volgende synode te rapporteren, met voorstellen terzake;

c. hun rapport ten minste zes maanden vóór de synode, waarbij het zal worden ingediend, aan alle kerken toe te zenden.

Tot zover het besluit. We melden nog dat de clausule over de geboden soberheid en voorzichtigheid (zie boven) van kracht blijft."

A WAY TO ROME

by Dr. L. Praamsma

Hans Küng. The living church. Reflections on the Second Vatican Council. Sheed and Ward. London and New York.

Hans Küng is one of the most prominent young theologians of the Roman-Catholic Church. Born in 1928, he became professor of Fundamental Theology in the Catholic Theological Faculty of the University of Tübingen in Germany at the age of 32. He wrote an important work on Karl Barth, but his most thought-provoking contributions to present discussions are to be found in his works on the Second Vatican Council (The Council and Reunion; Structures of the Church). His most recent work consists of lectures, given in Rome during the first sessions of this Council, and provides us with much inside-information on its work, aim and ideals.

What is, according to Küng, the great aim, the leading idea, of this unique Council, in which also Protestant observers are present, in which also the famous Reformed scholar Berkouwer plays his role as a witness of the proceedings?

He expresses this aim in no uncertain terms, he never gets tired in repeating and repeating again the words of the pope: "Through renewal of the Catholic Church to reunion of separated Christians." Or, to make use of his own words: "Both the Pope and the bishops have had this fundamental aim constantly in mind, and the observers from the great non-Catholic communions, who attend all the Council's discussions and have a close-up view of all the proceedings, serve, by their very presence, as a reminder to the Council Fathers, not to lose sight of the Council's ultimate aim — the reunion of separate Christianity. But the real question is, **how** is this reunion to be achieved? Only on condition that the **Catholic Church herself** is renewed, in conformity with the legitimate demands of the other communions — the legitimate demands of the Orthodox, the Evangelical the Anglican and the Free-Church Christians, in the light of the Gospel of Christ." (p. 192).

We should take these things very seriously; not only because "the Catholic Church has always given abundant proof that, once she has set herself a goal, she knows how to strive towards it energetically and effectively" (p. 408), but much more because it has always been the wish of all true reformers, that the causes might be taken away which made their work necessary and that the rupture might be healed as soon as possible.

It is an encouraging thing to read here and elsewhere several pages of the work of Küng. Let me stress only two points.

First of all I would like to emphasize his **respect for the gospel**, his honest attempt to find the starting-point for mutual discussions and renewel of the church in the Word of God.

He declares in a straightforward way: "Only one thing can give real success to any council; not some sort of opportunistic 'modernization' nor some sort of traditionalistic 'restoration', but only a radical and practical concentration — proceeding **from** our own times and for our own times, in the Holy Spirit — on the Gospel of our Lord Jesus Christ." (p. 20) He even remarks, speaking of the relatively small amount of conversions to Roman Catholicism, that 'we Catholics, too, need to be converted, to be constantly converted afresh to Christ and His gospel, to which neither we nor our Church are anything but adequately conformed.' (p. 29)

This sounds like the well-known reformed slogan of a 'continuous reformation' and when these words are taken in the sense in which they are evidently meant, we certainly find in them the indication of a common meeting-place for an honest ecumenical discussion.

I would like to stress in the second place Küng's concrete **criticism of his own church** and his pointing out of issues which need internal reformation.

As matters are, it is a difficult thing for a Roman Catholic to criticize the decisions of his own councils, but Küng even dares to speak of 'the one-sided definition made at Vatican I, and the over-centralization connected with it, which need to be corrected.' (p. 93) If we remember the fact, that the first Vatican Council pronounced the infallibility of the pope, we understand that it is no less than an act of courage to say anything in disfavor of it, and we should not imply that Küng tries to change that position once taken, but as he did in his former books, he tries to explain and to moderate it in such a manner, that this 'infallibility' gets a very restricted meaning, that it is surrounded by limitations, and that the office of the bishops is brought more to the fore.

The same kind of criticism, even in a sharper form, is pronounced by Küng in speaking of older councils; he mentions the Lateran Council in the times of Luther (1512-1517) and he gives this indictment: "It was a demonstration that it is not always possible 'to think in centuries'; that opportunities occur in the Church's history which, once past, are gone for ever, and that their passing can mean catastrophé for the Catholic Church. Would the Lutheran Reform still have happened, six months later, if the Fifth Lateran Council had succeeded instead of failing in its task of reforming the Church?" (p. 43)

We mentioned two points which may raise hope in our hearts for a coming approach between the two branches of Christianity separated by a gulf of ages.

We must also mention two other points which reduce this hope (we regret to say it) to smaller and more realistic proportions.

First of all we find in this book of Küng, that he stressed the necessity of **liturgical reform** in his church, but omits the same necessity in **doctrinal matters**, or removes it to the background. He devotes a part of his book in answering the question: 'Why should liturgical reform be given the priority?' — and he comes with many proposals which have our sympathy. But when he says: "Would it benefit either the Church or the world to pass judgment upon all those whose teaching is in error?" — and when he quotes then the words of John XXIII who has said to 'prefer to use the medicine of mercy rather than severity' — we differ in opinion. It is not true, that 'liturgical reform and a concentration of effort upon the practical aspects of pastoral care are the important, positive features in all attempts towards reunion.' (p. 195) It is rather so, that the main difference is to be found in doctrinal matters, to begin with in the doctrine of justification by faith only, and to continue with the doctrine of total depravity, that of the meritoriousness of good works, that of the Lord's Supper, of Mary and the saints, of the Purgatory and the prayer for the deceased. We will not deny, of course, that a renewal in liturgical practice is important and that particularly the use of the Word of God in the vernacular and the active part played by the so-called laity are significant factors, but as long as we do not agree in essential points of the doctrine of salvation, we can not join forces.

And in the second place, we enjoy the fact, that Küng and others are so much interested in

(Vervolg op pag. 7)

WIE IN JANUARI GEBOREN IS . . ."

Foto boven: H.K.H. Prinses Beatrix der Nederlanden die D.V. op 31 januari 1964 haar 26ste verjaardag hoopt te vieren, ter gelegenheid waarvan deze foto werd gemaakt.

Foto beneden: Een recente opname van H.K.H. Prinses Margriet, die op 19 januari j.l. haar 20ste verjaardag vierde.

(Foto's Max Koot)

Mensen op onze weg

door Ineke Parlevliet

Met een schok stopte ik de uto. Dat was toch Elsie niet die aar liep te zeulen met zo'n zware offer? Maar het was Elsie wèl. k zette de auto langs de kant en iep op Elsie toe. Toen ze me zag omen, liet ze de koffer met een mak op de grond neerkomen en ing er ongeneerd bovenop zitten, ichtbaar opgelucht dat ze even uit on blazen. Haar cadeau gekregen, aar veel te grote mantel hing os en het was voor een oningewijde dadelijk te zien dat Elsie en baby verwachtte en binnen eer korte tijd.

"Where are you going, Elie?", begroette ik haar. "Don't ell me that you've been carrying hat suitcase all the way from our home?"

"Of course I did!" Er klonk iets itdagends in Elsie's stem. "It's ot even two miles and I'm going o that second hand store here in own. They buy things, too, and 've a lot of things I can sell. I'll how you." En voordat ik het verinderen kon had Elsie de oude, ammele koffer opengeknipt en unde me een blik in z'n inhoud. n de gauwigheid zag ik een paar alf afgetrapte pantoffels, een andvol goedkope sieraden, een erschoten ochtendjas, wat boeken, en paar ouderwetse schoenen en og talloze verdere rommel. Elsie eek me trouwhartig aan.

"I guess I can make at least en dollars and then I can pay he doctor and buy some baby lothes with the rest of it . . ."

"Come in the car, Elsie, I'll rive you down. I had to see you nyhow one of these days." Uit rvaring wist ik dat het vruchteoos was om Elsie van haar plan m haar oude spulletjes te veropen, af te brengen, ofschoon ik rvan overtuigd was dat het hele oorraadje niet meer dan hoogtens twee dollar waard was. De weedehands winkel bleek echter esloten te zijn en Elsie had dus aar lange en zware tocht voor iets gemaakt. Maar ze accepteere het zonder morren zoals ze alle nplezierige dingen in haar jonge even aanvaardde. En dat waren r heel wat.

"Shall I drive you home? Then e can talk in the meantime." lsie knikte goedkeurend.

"So you still want to keep your aby, Elsie?" vroeg ik.

"Of course! I'm never going to ive him up." Ik moest even lahen. Elsie was er voor de volle 00 procent van overtuigd dat haar aby een jongen zou zijn.

"How are you going to keep im, Elsie? Your parents won't elp you and they hardly can nyhow. You've not one penny ourself and you've not had a job or more than a year. It won't be asy for you to find one either. nd even if you do, you could ever make enough to board the aby."

Elsie haalde haar schouders op. That's why I wanted to sell these hings," antwoordde ze, op de koffer wijzend.

"But Elsie, perhaps you could et a few dollars for it, but that von't help you very much, would t?"

"It would be enough for clothes . . and of course Ronald has to upport the baby." Elsie had op aar manier het probleem opgeost. Diverse malen hadden we amen dit onderwerp besproken n eigenlijk kwamen we geen stap erder. Elsie wilde met alle geveld de baby houden, maar ze weigerde om de realiteit en de konsekwenties van dit besluit onder ogen te zien. Of weigeren was het juiste woord niet. Het leek meer alsof ze niet bij machte was om verder door te denken en alsof al mijn bezwaren ten opzichte van haar voornemen totaal niets met háár geval te maken hadden. De vader van haar kind moest de baby onderhouden totdat het 16 jaar was. Dat was immers de wet? Nu, dan was er immers geen vuiltje aan de lucht volgens Elsie.

"Elsie, listen. I said I had to see you. The reason is that Mr. Smith, one of our workers of the Children's Aid Society has been talking to Ronald. He showed him the declaration of paternity which you had signed, stating that he was the father of your expected baby. But Ronald denied it flatly. He said he had only been out with you once and nothing of that sort of thing had happened at all."

"The liar!" Elsie spuugde het woord uit alsof het gif was. "Just having a good time and then denying the whole business! I never trusted that boy! Last Sunday I saw him with that girl of Cloaks; you know her. Shirley. That fifteen year old one with that bleached hair. I betcha that he's playing the same dirty trick with her . . . But that girl is no good anyhow. Her father threw her out of the house yesterday, they told me. She's now living with Jennet, her sister who's separated from her husband. She . . ."

"Listen, Elsie. Do you have any proof that Ronald is the father of your baby?" Ik moest Elsie weer op het onderwerp van gesprek brengen, want als ik haar haar gang liet gaan, dan kreeg ik de locale nieuwtjes van het hele township tot in de fijnste details te horen, maar na vijf minuten zou Elsie totaal vergeten zijn waarover we oorspronkelijk aan het praten waren. Ze was het meest oppervlakkige meisje dat ik kende. Er zat geen greintje diepte in haar — althans zo leek het — maar alles werd in de breedte uitgewerkt. Een zeer omslachtige en ondoelmatige methode. Toch mocht ik Elsie graag. Ze was koppig, bokkig, onopgevoed, ruw, slonzig, onverschillig en gespeend van enig moreel inzicht. Eigenlijk was ze niet meer dan een prostituut, zij het dan met dit verschil dat Elsie geen financieel voordeel van haar "dates" had. Horden jongens hingen — zelfs nu nog! — bijna dagelijks om haar huis, tot grote ergernis van haar ouders, die echter niet te bewegen waren om eens ferm in te grijpen. En toch had Elsie iets in zich, wat haar, voor mij althans, sympathiek maakte. Ze was ronduit. Als Elsie zei dat ze met een zekere jongen of man uit geweest was, dan wàs het zo en ik was er dan ook van overtuigd dat Ronald de vader van Elsie's baby kon zijn, wat niet wil zeggen dat hij het ook was natuurlijk. En dan was Elsie's leven zo vreugdeloos en zonder enige geestelijke inhoud, zo erbarmelijk arm, dat je niet anders dan medelijden met haar moest hebben. Haar ouders waren helemaal geen ontaarde mensen; ik zou haast zeggen integendeel. Elsie's vader was een hard werkende, teruggetrokken man, die dag en nacht bezig was om een farm bij elkaar te verdienen en alleen dáárvoor scheen te leven. Hij was zuinig bij het gierige af en betaalde zelf alle uitgaven voor het gezin. Zijn vrouw en kinderen, 5 stuks, kregen van hem nooit enig geld in handen. Hij maakte zelf ook uit welke uitgaven gedaan konden worden en welke achterwege moesten blijven. Schoolbehoeften b.v. waren "weggegooid geld", of dit nu een nieuw schrift, een fatsoenlijke jurk of een studieboek betrof, bleef allemaal hetzelfde. De jongste dochter Josy was de enige die goed en graag leerde, maar haar goede rapporten werden achteloos terzijde gelegd en als ze wat voor het nieuwe schooljaar nodig had, moest ze dat zelf maar zien te verdienen. Toch was Elsie's vader geen kwade man, maar hij geloofde alleen in werk met de handen en in zijn eigen idealen. Daarvoor moest alles wijken. Ofschoon zelden zichtbaar, domineerde hij zijn gezin als een dictator zijn ondergeschikten.

Elsie's moeder was een sloof, die alleen niet opgewassen was tegen haar drukke en zeer moeilijke gezin, waarvan de drie oudste dochters 11 van de 12 maanden zonder werk waren en dan maar wat thuis rondhingen, zonder een klap te doen. Met schreeuwen en felle betogen trachtte Mrs. Rendrew wat regelmaat in haar huishouden te brengen en wat werk uit haar dochters handen te krijgen, maar aangezien Elsie en haar zusters nog harder konden gillen en nog grotere woordkeuze hadden, moest zij altijd weer het onderspit delven. In haar hart was het een doodgoed mens, maar het dagelijkse gezwoeg om genoeg eten op tafel te brengen — haar man besteedde nog geen tientje per week aan boodschappen — en de kinderen enigszins gekleed te houden, had haar gezichtskring zó klein gemaakt dat alle andere zorgen erbij in het niet vielen. Dat Elsie nu een baby verwachtte vond ze erg, maar dat Elsie met alle geweld de baby wilde houden, dàt hield Mrs. Rendrew 's nachts uit de slaap. Haar onmacht dit kind te voeden was veel groter probleem voor haar dan de schande.

Het gezin Rendrew ging trouw naar de kerk en hun dominee, een jonge man nog, vol idealen, maar desondanks met beide benen op de grond staande, was een trouwe bezoeker in dit huis en wist ongemerkt zo nu en dan enig stuur en houvast aan al deze individuele tobbers te geven. Als de zaak er soms erg hopeloos voor stond, haalde hij het hele gezin naar de pastorie en trakteerde ze op een echt warm maal. Eens vertelde Mrs. Rendrew mij met tranen in haar stem, dat zijn vrouw hun allemaal getrakteerd had op een milkshake. Ze had nog nooit eerder in haar leven een milkshake gehad. Dat een vrouw van in de vijftig, levend in het welvarende Canada, zo kinderlijk opgetogen en zielsdankbaar kon zijn voor wat lekkers, zei me meer dan een heel dossier over haar leven. Uit dit gezin kwam Elsie. Vaak trachtte ik voor mezelf een antwoord te vinden voor Elsie's immorele levenswandel. Was ze alleen maar "een jongensgek" of zocht ze onbewust naar een kameraad die wat zekerheid en steun aan haar losgeslagen en stuurloos leventje kon geven? Maar Elsie had het besef niet dat niet één van al de jongens met wie ze uitging, enige serieuze plannen ten aanzien van haar koesterden. Evengoed was Elsie telkens weer vol hoop dat ze nu eindelijk iemand gevonden had die haar zou willen trouwen, totdat die hoop weer wreed de bodem ingeslagen werd omdat de bewuste vriend niet meer opdaagde of met een ander meisje werd gezien. Zoals ook in dit geval.

"Proof? Proof?", vroeg Elsie verwonderd. "How could I have proof that Ronald is the father? When the baby has been born a blood test could proof it, and besides the baby might look like him. But that's too early to tell now."

"I don't mean that. Even a blood test won't proof a thing in court. The Judge would throw the case out as fast as he could, unless you have some real evidence . . . Did he ever write you a letter in which he admitted that he had been out with you? Or can other people testify this? A girl friend perhaps?"

Elsie begon hardop te lachen. "You don't think that I take my girlfriends along when I go out with a boy, do you? If I did that no boy would touch me!" And do you believe that those boys are going to write me letters? Ronald can hardly spell his own name! He left school when he was a kid of ten, he told me. His father . . ."

"All right, Elsie. So Ronald is out. Even with the best lawyers in the world you won't have a ghost of a chance to win this case. Now be honest with me, Elsie. He has not been the only one you went out with. Who were the others?"

"There have been lots," bekende Elsie zonder een zweem van schaamte. "But about half a year ago I only went out with Ronald and once or twice with another boy. It could be Jack, but I really don't think so." Elsie gaf me een gedetailleerd verslag van haar omgang met Jack, maar het was niettemin zo vaag wat data betrof dat we ook Jack wel als a.s. vader konden uitschakelen. Behalve Jack kwam er nog een Carl op de proppen, maar Elsie wilde met hem helemaal niets meer te doen hebben. Ze was tweemaal met hem uitgeweest; daarna had hij allebei haar oudste zusters het hof gemaakt. Ik legde Elsie uit dat ze geen enkele financiële hulp van de vader van haar kind verwachten kon, omdat ze onmogelijk kon bewijzen wie het was. Gezien dit feit was het toch veel beter om afstand van haar baby te doen, zodat het later een goed adoptie tehuis kreeg? Maar Elsie schudde energiek haar hoofd.

"I'm going to keep him. You told me once that you could not force me to give him up and nobody could. So I won't give him up. He's mine."

"But what if you can't take care of him, Elsie? How are you going to keep him and where? What are your plans, please tell me." Maar Elsie had geen plannen. Ze had geen flauw idee hoe ze voor de baby zou moeten zorgen. Maar dat hinderde niet. Hij was van haar en geen mens die hem van haar zou afpakken. Voor de rest maakte Elsie zich geen zorgen.

Het waren niet alleen Elsie's ouders die zich vierkant verzetten tegen Elsie's plannen om de baby te houden. Eerst belde haar dokter mij op. "Can't you make her realize that she has to give up the baby?", klonk zijn barse stem door de telefoon. "She can't look after a child. She can't even look after herself. Her parents can't take care of it either. What kind of future will a child have with a mother like that? It's not fair to the child. Don't you have the authority to take it away from her?"

Ik vertelde hem dat we dat inderdaad niet hadden, tenzij de baby verwaarloosd werd of slecht behandeld en dit zouden we dan eerst nog voor de rechtbank moeten bewijzen. De tweede die belde was een tante van Elsie, de zuster van haar vader. Ze wilde me persoonlijk spreken. Het onderhoud duurde meer dan een uur en kwam hierop neer dat de C.A.S. Elsie moest dwingen om haar kind op te geven voor adoptie. Elsie's tante had niet zozeer het belang van de baby op het oog als wel dat van haar zelf. Het was een grote schande voor de Rendrew familie dat Elsie een buitenechtelijk kind kreeg. Maar dat ze dit kind nu ook nog wilde houden en daarmee de schande openlijk ging rondbazuinen, dat deed de deur dicht. Het was al erg genoeg dat haar broer met zo'n slons van een vrouw getrouwd was en dat er van al die kinderen geen spat terecht kwam, maar dat Elsie nu de naam Rendrew besmeurd en bemodderd had en weigerde de smet ervan weg te werken, was iets onvergeeflijks. "And if you knew how much I always did for that girl!", snikte Elsie's tante met grote tranen. "But no more . . . not a penny, not a stitch of clothing for the baby will she get from me!" En dat was dat.

Nummer drie was Mr. Bolden van het Welfare Bureau. We hadden het samen nooit zo goed kunnen vinden. Zijn manier en idee van hulpverlenig botste elke keer opieuw met die van mij. Ook hij drong erop aan dat Elsie haar baby op zou geven. Toen ik hem zei dat ik niet bij machte was om Elsie tot dit inzicht te brengen en dat ik bovendien geen recht had om haar daartoe te dwingen, haalde hij wat laatdunkend zijn schouders op.

"Well, let me tell you this: The money I handle here is taxpayers money. I'm responsible for the way it is used. Don't expect me to pay one doctor- or hospital bill for this Rendrew girl. And if she gets stuck, there is no need for her to come to my office for support! She may cry hot tears on my shoulder, but it won't help her a bit!" In gedachten zag ik Elsie met haar sliertharen tegen Mr. Bolden's gladgeschoren wang liggen en met de grootste moeite onderdrukte ik m'n opkomende lach, ofschoon het afgelopen onderhoud me allerminst plezierig gestemd had. Eén ding werd steeds duidelijker: Als Elsie haar baby wilde houden, dan kon ze maar op bitter weinig steun van haar familie en van de gemenschap rekenen. De enige die begrip voor de zaak had, ofschoon hij het ook niet met Elsie's besluit eens was, was Rev. Porter.

"I'll get our ladies circle in action," beloofde hij. "They will make some baby clothes. And for the rest we have to talk to Elsie's parents. They should give Elsie a chance and take the baby into their home for a while." En dit gebeurde. Gezamenlijk hadden we een lang gesprek met Elsie's ouders en tenslotte stemden beiden er in toe dat ze Elsie en haar baby zes weken lang in huis wilden nemen. Intussen moest Elsie dan maar een huishoudelijke betrekking zien te vinden waar zij met baby welkom was.

Elsie's baby bleek inderdaad een jongen te zijn, die zij David noemde. "Because he's the spitting image of his father," vertrouwde ze me toe. "For now I know who the father is, Dave Brooks, that redheaded boy . . . You must know him, he works in Tony's poolroom. I've been out with him a couple of times, but I figured that was at least a year ago. Now he has to support his son, that's for sure!"

Natuurlijk kwam daar niets van terecht. Dave ontkende zijn toegeschreven vaderschap even hardnekkig als zijn voorgangers, terwijl de z.g. frappante gelijkenis zo vaag was dat dit ook geen enkele grond gaf voor een verder onderzoek.

Elsie was dol op haar baby en zeulde hem overal mee naar toe. Maar een perfecte moeder was ze niet. Meer dan eens maakte ik het mee dat Mrs. Rendrew Elsie vertelde dat ze nu eindelijk de baby eens verdrogen moest; vaak echter kwam het erop neer dat niet Elsie, maar haar moeder voor David zorgde. Het verbaasde me niet. Elsie kon het geen snars schelen hoe ze er zelf bij liep en het was moeilijk van haar te verwachten dat ze ten opzichte van haar kind opeens wat zorgzamer zou worden. David was echter geliefd bij de hele familie en toen de zes weken verstreken waren dachten Mr. en Mrs. Rendrew er niet eens aan dat nu eigenlijk de tijdslimiet verstreken was. Natuurlijk had Elsie nog geen baan en ze deed ook niet de minste moeite er een te krijgen. Toen ik er een voor haar gevonden had, hield ze het er precies drie weken uit. Daarna kwam ze weer thuis met David. "They aren't satisfied with my work," was haar uitlegging en ook dit verwonderde me niet. Na verloop van een maand of twee begon Elsie weer uit te gaan, ondanks de dreigementen van haar ouders dat als dit zo doorging ze met David de straat op gezet werd. Maar daar ze net zo goed wist als ik dat haar ouders David nooit aan z'n lot zouden overlaten, ging ze rustig haar gang.

"One of these days she's going to be pregnant again," zuchtte haar moeder soms. Ze kreeg gelijk. David was ruim een jaar toen Elsie weer in verwachting was. Deze keer stemde ze er grif in toe om de baby voor adoptie op te geven. Ook nu kon ze bij geen benadering zeggen wie de vader van haar baby was. De baby werd door onze C.A.S. voor adoptie geplaatst. Kort erop verhuisden de Renfrews naar een andere county. Dit is nu drie jaar geleden. Maar elke keer met Kerstmis krijg ik een brief van Elsie's moeder, waarin het wel en wee van haar gezin uitvoerig beschreven is. Afgelopen Kerstmis kwam er weer een lange brief. David was nog steeds het troetelkind van de familie en bij hun in huis. Elsie was pas getrouwd en verwachtte een baby in Mei. Haar man, al maanden werkloos, kon niet voor David zorgen, zodat Elsie David maar bij haar ouders gelaten had.

"Whatever will happen to David, I don't know," slhreef Mrs. Rendrew. Elsie doesn't know yet whether she will keep him or not. Of course it's too late now to place him on adoption. We couldn't do without him anymore. Yet, Jack and I are getting older . . . Perhaps Josy will take care of him later on. She is the most reliable one of the family, although she is the youngest. She wants to become a nurse. But she's not even married yet and has no boyfriend either . . . It's a great worry for us . . ." De brief eindigde met een zucht. Langzaam las ik de vier vol beschreven kantjes nog eens over. "Poor David," dacht ik en toen zuchtte ik ook.

NIAGARA DECORATIE
Bevroren bomen geven een fantastische aanblik in Niagara Falls, waar opstuivende waterdruppels van de Canada Horseshoe Falls zorgen voor deze diepvries gedurende de winter.

Mannenpraat

•

EEN ANDER GELUID ②

Onder de titel "een ander geluid" schreef een zekere Mr. B. een stukje in het laatste nummer van het oude jaar in deze rubriek. Daarmee was ik het lang niet eens en naar ik hoop geen van de lezers van ons blad. Hoe kan men nu zo iets schrijven als er nog een kleine groep van getrouwen is om de noodlijdende M.V. weer wat nieuw leven in te blazen.

Zo tussen de regels door kan je lezen dat deze broeder teleurgesteld is als hij terugdenkt aan de gezellige vergaderingen in Holland. En nu heeft hij het hier wel geprobeerd om de draad weer op te nemen, maar niet gevonden wat hij verlangde. Tenslotte kwam hij tot het besluit om het bijltje er bij neer te leggen en op te merken dat de huiselijkheid van vriend Jochem nog wel zo wijs was, dan al die vergaderingen na te lopen. En met berouwvol hart denkt hij terug aan de tijd dat hij zijn vrouw zoveel heeft tekort gedaan.

Is het nu werkelijk zo erg geweest?

Laten we nu eens zeggen dat de M.V. in het gehele vergaderseizoen 10 of 12 keer vergadert en dan nog een paar andere vergaderingen er tussendoor. Is dat nu zo'n onoverkomelijk ding voor een vrouw?

Ik vraag mij af wat beweegt deze broeder om zo iets in de courant te schrijven.

Eerlijk die ruimte kon beter besteed worden, in ieder geval dit is niet tot opbouw van enig ding. Als we onszelf zo geheel aan ons gezin gaan geven dat er niets meer overschiet om wat te doen voor God's Koninkrijk dan zijn we eerlijk op een dwaalweg.

En dat je dan nog denkt dat je een wijs besluit genomen hebt! Ik zou broeder B. wel willen vragen: Bedoeld U nu werkelijk dat de trouwe leden van de M.V. die altijd hun best doen om het vereniginswerk te stimuleren Uw voorbeeld gaan volgen en zeggen en "this is the end now"?

De gedachte is bij mij opgekomen dat U dit mogelijk geschreven hebt om reakties uit te lokken van de lezers van Mannenpraat, en dat U daarom U zelf een beetje overdreven hebt uitgedrukt.

Als dat zo is dan kan Uw schrijven nog een goede zijde hebben, maar voorlopig moeten we aannemen dat U het bedoelt zoals U schrijft en daarom wil ik U, en hiermede alle lezers die er evenzo over denken, toch voor een paar dingen waarschuwen.

Ten eerste, dat U op deze manier niet een medebouwer bent in het Koninkrijk Gods.

Ten tweede, dat U geen goed voorbeeld geeft aan andere medebroeders die misschien Uw steun zo dringend nodig hebben.

En ten slotte, als U mogelijk opgroeiende kinderen hebt, U ook als vader geen goed voorbeeld geeft om bezig te zijn in het werk van de Young People Societies.

Strikt genomen is al dit werk, kerkwerk, het is allemaal om de Schrift en onze Belijdenis beter te leren verstaan.

En nu schrijft de broeder in het naschrift wel dat wanneer de afstanden soms een hinderpaal zijn, dan te trachten in groepsverband te vergaderen, om beurten in de gezellige huiskamer. Maar dat is allemaal schade aan het verenigingsverband.

Uit ervaring weet ik dat je soms tot moedeloos worden toe de mensen trachten te trekken naar de M.V. Maar dan moeten we toch niet zulke artikelen hebben als Mr. B. schrijft.

Dan had ik liever een andere stem gehoord, een stem van dankbaarheid aan het einde van het jaar. Een danktoon dat we nog zo veel gelegenheid hebben om ook als M.V. in vrijheid te vergaderen en God's Woord te onderzoeken.

En voorts dat er bij zoveel lauwheid en ontrouw er gelukkig nog een goede kern is die altijd hard bezig is om het werk van de M.V. gaande te houden.

Ja, later we elkander liever opwekken om ook in dit nieuwe jaar weer getrouw te zijn, ook al moeten we daar soms de gezellige huiskamer voor verlaten. Dat is natuurlijk een offer dat we brengen moeten, maar de zaak is het waard.

Geve God dat we ons werk, ons M.V. werk, mogen voortzetten en dat velen die aan de kant staan zich ook mogen aansluiten om aktief bezig te zijn.

En stellig kunnen onze vergaderingen ook wel gezellig zijn, als er maar liefde en samenleving is.

H. K.S.

Beste Mr. S.,

Natuurlijk zijn wij het met bovenstaande helemaal eens, maar als U ook kritiek hebt op mijn naschrift, dan zou ik willen zeggen, dat wij ook een gewone vergadering prefereren en geen huisvergadering. Doch U moet niet vergeten dat er nu eenmaal mensen zijn die 15 tot 20 mijl van het centrum afwonen, en daarbij ook ook elke dag nog 30 tot 40 mijl hebben te rijden voor hun werk!

U begrijpt dan ook wel dat het een heel ding is om zulke mensen naar een vergadering te krijgen en vergeet ook niet hoeveel benzine zij elke week verbranden. Plus Zondag's nog naar de kerk.

Ik weet dat er mensen zijn die elke week ongeveer zeven dollar benzine verbruiken en stel dat ze ongeveer 5 dollar opbrengen voor de kerk elke week, dan is dat een heel ding. Daarom adviseer ik, als het dan moeilijk is, probeer dan in een kleine groep bij elkaar te komen in uw omgeving.

Per slot gaat het niet om een grote vergadering, maar alleen om uw kennis te verrijken.

B.

Alle inzendingen voor deze rubriek aan: Mr. T. Schinkel, R.R. 1, Amhurstburg, Ont.

BOEKBESPREKING

Verleidende Geesten, door drs. A. B. W. M. Kok. Uitgave: J. H. Kok N.V. Kampen; 200 pag.; f 1.50.

Door de eeuwen heen heeft de Christelijke kerk moeten strijden tegen dwalingen. Een indrukwekkende catalogus van onbijbelse opvattingen vindt men in de secten, die men in iedere grotere stad in grote variatie aantreft.

Nu zullen wij de secten, die de Kerk van Christus vaak zo fel bestrijden, alleen mogen bestrijden met geestelijke wapenen, met meningen en overtuigingen die op Gods Woord zijn gegrond. Vele secten zeggen dat het bij hen alleen gaat om de vraag naar het heil in Christus, en daarom is het soms bijzonder moeilijk tot een werkelijk gesprek te komen. De sectarische gelovige wil actief deel hebben aan zijn heil: zij voegen aan het reformatorische woord "door genade alleen" wat toe — soms heel merkwaardige toevoegingen.

Hoe merkwaardig vindt men op tientallen manieren in dit boek van drs. Kok, **Verleidende Geesten.** Het is een oude bekende op de boekenmarkt, maar de Kamper uitgeverij Kok heeft het in paperback form uitgegeven en brengt aldus voor een zeer lage prijs dit zo nuttige boek binnen het bereik van iedereen. Aan deze kant van de Oceaan zijn reeds verscheidene boeken op dit gebied. Het oudste is wellicht J. K. van Baalen's **Chaos of Cults,** maar **Verleidende Geesten** is zeker zijn plaats op Uw boekenplank waard. Het boek behandelt 23 secten, geeft een beknopte uitleg van hun leer en voegt daar bovendien nog een serie foto's en platen aan toe. Aan het eind van ieder hoofdstuk vindt men ook een literatuuropgave voor "hen die er meer van willen weten".

Iedereen komt wel eens in aanraking met de secten, of door de talloze radio-uitzendingen (met beloften van gratis literatuur!) of door persoonlijke contacten. Dit boekje kan u als betrouwbare gids dienen.

Andy Velthoen.

"De Here Bemint het Recht"

(Vervolg van pag. 1)

toch wel erg eenzijdig als men daarnaast niet let op de grote betekenis, die de Goddelijke openbaring aan het recht toekent en aan het ambt der Overheid als Gods dienaresse. "De Here bemint het RECHT". Men vindt deze gedachte niet alleen in Psalm 37 vers 28, maar ook in Jesaja 61 vers 8. Steeds wordt de handhaving van het recht in verband bebracht met God en de aantasting van het recht met de goddelozen.

Bij de ontwikkeling van het recht ziet men de samenwerking van Joodse denkbeelden en Christelijke gedachten, maar ook humanistische opvattingen. Zo heeft zich heel geleidelijk het thans geldend volkenrecht ontwikkeld. En het is een feit, dat dit geschied is door het westen. Nu heeft deze rechtsontwikkeling haar toppunt bereikt in de organisatie van de Verenigde Naties en deze heeft in haar doelstelling uitdrukkelijk omschreven, dat zij beoogt de menselijke waarde en waardigheid te beschermen en o.a. ook de trouw aan het gegeven woord. Waarom laat men dan in vollen rechte toe staten, die de eerste beginselen van deze verheven doelstelling niet onderschrijven, integendeel, men denke bijvoorbeeld aan Ghana, waar vrijwel alle menselijke vrijheidsrechten met voeten getreden worden. Waarom accepteert men staten, waarvan men tevoren weet, dat zij gen overheid kennen, om het recht te handhaven? Om rust te krijgen? Men heeft dat betoogd, toen Soekarno met schending van de eenvoudigste rechtsbeginselen tegen Nederland streed. Thans wordt aan Londen en Washington de rekening gepresenteerd, dat zij tegenover Nederland, neen tegen het RECHT in gebreke zijn gebleven.

Dit gemis aan eerbied voor het recht is ook in christelijke kring in ons land te signaleren. Dat begint al, wanneer men in de kerk verzuimt des zondags, lijnrecht tegen 1 Tim. 2 vers 1 en 2 in te bidden voor allen, die in hoogheid gezeten zijn. Dat zet zich voort als men de huidige sociale strijd niet ziet als een strijd om recht, maar als een pogen om toch vooral zelf een zo groot mogelijk deel binnen te slepen. Dat zet zich voort als men in christelijke bladen strijk en zet met argumenten, die aan Pietje Bel herinneren onze weermacht belachelijk tracht te maken. Laten al degenen, die zich daaraan door bedrijf of door nalatigheid schuldig maken, bedenken, dat zij verwant zijn aan hen, die de moordpartijen in Zanzibar op hun geweten hebben. Ook daar tast men de Overheid aan, weet men niet wat recht is.

Het recht te kennen en toe te passen is een moeilijke bezigheid. Dat kan men niet overlaten aan hen, die zoals men onlangs onder applaus opmerkte, niet geremd worden door hun kennis. Wie inziet, dat het de Here is, die het RECHT bemint, begrijpt, waarom er zoveel onrust in de wereld is, vooral daar, waar men de Overheid mist, die als Gods dienaresse het RECHT heeft te bestellen.

Dr. L. W. G. Scholten.

• SCHERVEN-MIE •

door Go Verburg

(19)

Hoewel ze er nauwelijks de moed en de kracht voor op kan brengen, bukt ze naar de vaarboom. Ze zal trachten uit het riet te komen, al is het een meter of twintig terug, dan kan ze daar desnoods de boot wel vastleggen tot morgen. Als er een nieuwe dag is, zal ze ook wel weer nieuwe krachten hebben om voort te gaan op dit onbegaanbaar levenspad.

Ze bukt... Dan verstart ze in haar gebukte houding. Haar ogen trekken wild open, haar mond opent zich wijd, zonder te gillen; haar vingers spreiden zich in redeloze, grenzeloze angst. Vlakbij haar, uit het riet grijnst haar een bleek gezicht aan. Twee klauwen grijpen... grijpen... haken dan vast aan de rand van haar tjalk. Een hese stem fluistert vlakbij: "Ik zal je wel even helpen, meisje... ik zal..."

"Nico... lispelt ze. Dan zakt ze slap op het dek van haar tjalk neer, terwijl haar ontstelde ogen staren naar het schrikbeeld, dat aan boord klautert met de handigheid van een zeerover, gewend als hij is aan achterweggetjes en sluippartijen.

"Blijf maar zitten," praat hij geruststellend, "dan zal ik die schuit wel op zijn plaats leggen."

Hij kent de werkwijze van een schipper op een prik. Hoe dikwijls heeft hij buur Lomer niet uit en thuis zien varen. In het gangboord ligt steevast de vaarboom met de kromme pikhaak. Zelfs de houding, de gebaren, het onverschillig slepen van de vaarboom van achteren naar voren en het leunen tegen de knop heeft hij bestudeerd. Zijn leven, zijn jaren bij Huiberts, hebben bestaan uit bestuderen, afwachten en afkijken. De kat moet immers het holletje van zijn muis weten, opdat de muis hem niet ontsnappen kan...? Rustig, nog nooit eerder zo zeker van zichzelf en zijn zaakjes, boomt Nico de tjalk langs de oever naar de steiger. Vanuit haar geslagenheid ziet Mie hem bezig en, al walgt ze van de gedachte aan de ontmoeting van daarstraks, ze kan niet anders dan zijn handigheid en zijn kracht bewonderen. Ze voelt dat Nico bezig is een reusachtig kapitaal te investeren in haar hart, maar ze neemt dat bedrag graag op, want ze was zelf volkomen failliet. Wie piekert er over rente, wanneer hij geld op kan nemen in een zaak, die hij immers zelf toch niet meer redden kan? Dat zijn dingen die later wel weer aan de orde komen, wanneer de nood niet zo nijpend meer is. Ze kan nu haar gedachten ordenen en kracht verzamelen om straks het stukje naar huis te lopen. Hulp kan op zichzelf grote waarde hebben, ook al is de helper waardeloos in je oog, meent ze. En Nico is toch trouw, meer dan alle mensen, die ze op aarde kent. Hij heeft haar hier opgewacht in de duisternis. Hij loopt op zijn blote voeten over het dek, om háár tjalk te bergen; hij kwam door het riet soppen, tot zijn knieën staand in het koude water, om haar zijn hulp te bieden. En alleen de grote Stuurman weet, hóe welkom, hoe boven alle dingen nodig die hulp is. Bovendien, Hij stuurde Nico en mag ze zich verzetten tegen deze Goddelijke leiding?

Dit is de tweede maal, dat Nico op haar weg geplaatst wordt binnen een maand en het was tweemaal, dat de hulp spontaan van zijn kant kwam. Moet ze nu weer ondankbaar zijn? Nee... néé!

Ongevraagd bergt Nico het zeil. Ook dát kan hij. Hij zag het, niemand leerde hem de bijzonderheden...

Dan staat hij naast haar. Hij legt al de aanhankelijkheid van zijn hazenhart in zijn woorden: "Ga je mee, Mie?" Een kruising van een kat en een haas is hij. Op school heeft ze hem zelf mee gescholden: "Schiebroek-schijtebroek..... Schiebroek-schijtebroek!" maar tegelijkertijd hielden ze hem omzichtig in het oog, omdat het wel eens gebeuren kon, dat Nico zich verschool achter een struik of heg en hen daarvandaan met slakken of kikkers bewerkte.

Wankel staat ze op haar benen. Of ze wil of niet, ze moet wel een beetje tegen hem aanleunen. Hij slaat zijn grage arm om haar heen, maar huiverend weert ze hem af. Het kapitaal kan dié rente nog niet opgebracht hebben op zo'n korte termijn. Het zou er op uitdraaien, dat het kapitaal nog deze avond aan rente vertienvoudigd werd. Haar gedachten hebben al éénmaal op deze avond een spel gespeeld met zichzelf en een man, het wordt haar te machtig om dat te herhalen met een andere man.

Nico neemt haar dat niet kwalijk. Geen arm om haar heen? Best hoor, het is maar een spelletje van kat en muis. Even laten voelen dat de poes er ook nog is en dat... als hij zou willen... maar dan mag het muisje weer even volop genieten van zijn vrijheid. Zoete poes... lieve muis...

Hij wil haar meenemen van de boot af, maar ze weigert met al de zwakke kracht, die nog in haar rest. "Eerst nog wat halen..." zegt ze zacht.

Dan gaan ze samen naar de voorplecht, waar ze zich opnieuw bukt naar de scherven van het pijpenbapje. Het zit muurvast in haar gedachten, dat ze in ieder geval deze scherven wil redden uit de puinhoop van haar toekomst. Zal ze ondergaan, dan mét deze scherven. Zal God haar genadig zijn, haar haar zondige pasgeboren liefde vergeven, dan zal die genade óók gelden voor het offer, wat ze aan die liefde wilde brengen.

Nico bukt naast haar. In ht duister onderscheidt hij het hoopje scherven.

"Wa's dat?" vraagt hij nieuwsgierig-achterdochtig.

"O, niks," weert ze af.

"Moet die rommel in 't water gesmeten worden?" biedt hij volhardend aan.

"Nee... nee," schrikt Mie en ze schulpt haar handen rond de onnozele witte brokjes. Dan bedenkt ze, dat ze mogelijk niet elk scherfje gevonden heeft in het donker en ze vraagt smekend: "Ach, geef me de lantaarn even."

Hij brengt haar de groene, van stuurboord en bij dat licht kruipt ze over de vierkante meter plecht om een verloren splintertje, dat mogelijk tussen een naad mocht gevallen zijn, terug te vinden. De boerenknecht snapt er niks meer van. Dit stuipachtig kruipen over het dek, bij het vreemde, groene licht, komt hem wel zó onzinnig voor, dat hij maar nauwelijks de lust weerstaat om haar met een trap van zijn blote voeten tot de werkelijkheid te brengen. Zijn muisje komt hem voor als een vreemd, monsterlijk dier, waarvoor zijn hazenhart bang begint te worden. Als ze weer in haar gebukte houding bij de scherven zit en die in een punt van haar rok begint te rapen, is zijn vrees geweken. Met zijn blote voet, waarover een bruine sliert verrot gras ligt geplakt, schuift hij de scherven naar haar toe. Ze schrikt er van, duwt dan het witte been opzij, omdat ze bang is, dat hij de scherven nog verder vernielen zal.

Zo, met dat dotje waanzin in haar jurk, gebukt onder de denkbeeldige last daarvan en de werkelijke van haar moeheid en zorg, laat ze zich aan haar arm naar huis leiden. Hij smoort lelijke woorden, als zijn voeten over het glibberige schervenpadje gaan. Volijverig neemt hij haar sleutel over, draait de deur van slot, maakt licht in het nachtdonker van de kamer, helpt haar haar mantel uitdoen en de scherven op tafel leggen.

En dan brengt Mie uit eerlijke dankbaarheid toch wat rente op: ze glimlacht witjes tegen hem en zegt: "Ik ben toch zo blij dat je me geholpen hebt, Nico."

Voldaan gegrinnik accepteert die woorden. Hij begrijpt volkomen, hóe dankbaar ze moet zijn... Begrijp je wel: móet zijn. Dit zinnetje is een beginnetje. Boekdelen lieve woorden, jaren dankbare dáden moeten de rente vormen op het vanavond geschonken kapitaal. En dan is hij van harte bereid om er nog eens een sommetje tegen aan te gooien, wanneer dat zo uit komt. Hij zal wel eens een karweitje voor haar doen, als ze zich minder goed voelt. In ieder geval zal hij een last koolas voor haar bestellen — dan — om dat ellendige schervenpaadje te plaveien, zodat zijn voeten niet nog eens verwonden op die scherpe dingen.

De scherven liggen nu in het heldergele licht van de olielamp. Hij kan zijn nieuwsgierigheid niet bedwingen. Terwijl hij een stoel bijtrekt en — met zijn ellebogen op tafel — zich naar de brokstukken van het pijpenbakje overbuigt, vraagt hij kwasi-onverschillig: "Wat zijn dat voor scherven?"

"O niks..." herhaalt Mie, "zo maar..."

"Als je 't niet zeggen wil... mokt hij kinderachtig.

Ze kijkt hem aan. Niet wil... niet wil... Och, waarom zou ze niet? Ze hoeft immers niet alles te zeggen?

"Ik heb een testje stuk laten vallen," legt ze moe uit.

"Wou je die rommel nog bewaren dan?" ondervraagt hij verder.

"Het was zo'n mooi dingetje," tracht ze uit te leggen.

"Er zijn nog zoveel mooie dingen," vindt hij nuchter. "Ik zal wel eens iets voor je meebrengen van de kaasmarkt."

Zie je wel, Mie, hij is wel bereid iets in je te beleggen, nu je al weer een paar spie rente opgebracht hebt met je vertrouwelijkheid.

"O nee, dat hoeft echt niet," schrikt ze.

"Niemand zal me verbieden om iets mee te brengen voor iemand... voor iemand..."

Bijna sprak hij. Ze voelt scherp aan, waar hij — nu al — heen wil. Met felle, waarschuwende angstogen kijkt ze hem aan.

Hij wordt niet kwaad, o nee! 't Is immers maar een spel en als hij te wild speelt, moet ze maar waarschuwen.

"...voor iemand, die ik een pleziertje wil doen."

Zo! Als ze bang is voor de woorden: "...waar ik veel van hou...", zal hij wel wat anders zeggen. Er zijn immers woorden genoeg in de wereld? Met elk daarvan kan je een spelletje beginnen. Met het ene woord een ernstig spelletje en met het andere een onschuldig . . .

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:
Birth-announcements $3.00
Engagement-announcements $3.00
Marriage and anniversaries $4.00
Notifications of death $4.00
"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $2.00. Every word more 5¢.
For "letters under number" $0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:
Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Grateful to the Lord we announce the birth of our son and brother
STEPHEN ANDREW
Steve & Marie Elgersma.
Elizabeth.
Ricky.
Gerald.
January 26th, 1964.
R.R. 2, Branchton, Ont.

Mr. & Mrs. Fred Bosgraaf of Fenwick wish to announce the engagement of their daughter
JANNY
to
Mr. GER JAN GROENEWEGEN
son of Mr. & Mrs. P. Groenewegen of Blenheim, on Saturday, February 1, 1964.

Mr. BERNARDUS VAN DEN BRINK
Weduwn. van Jacoba J. Dijks
en
Mrs. GRACE PRINS—ZEE
Wed. van Joost Prins
hebben de eer U kennis te geven van hun voorgenomen huwelijk. De voltrekking zal plaats hebben op woensdag 12 februari 1964, des n.m. 3 uur, door Ds. J. W. van Weelden in de Chr. Ref. Church te Red Deer, Alberta.
4624 - 45 St., Red Deer.
Box 201, Red Deer.
Toekomstig adres: 4624 - 45 St., Red Deer, Alberta.

With gratitude to God we hope D.V. on February 8th to celebrate the 25th wedding anniversary of our beloved parents
ANJO NORG
and
NEL NORG—KUYVENHOVEN
Ralph and Marjorie (engaged).
Rynie.
Trudy.
Joanne.
Carl.
R.R. # 4,
Hagersville, Ont.

With gratitude to God, we hope to celebrate, on February 10th, 1964, the 25th wedding anniversary of our dear parents and grandparents
HENRY HELLINGA
and
ANNA HELLINGA—HOEKSTRA
It is our prayer that God will bless and spare them for many more years, so they may continue to guide our lives.
Psalm 50:14, 15.
Their children:
Jessy & Henk - Annette & Theadora.
Jenny & Andrew - Janette.
Wilhelmina & Albert Drenth (engaged).
Alida (Bert Gritter).
Margaret (Henry Huizinga).
George.
Jack.
Peter.
Henry.
Henry.
and mother:
Mrs. J. Hoekstra.
R.R. 1, Wellandport, Ontario.

Uit Nederland ontvingen wij het bericht dat onze lieve moeder, grootmoeder en overgrootmoeder zacht en kalm overleed op 11 januari 1964,
Harmina Kleinhuis,
in de gezegende ouderdom van bijna 101 jaar.
Sedert mei 1945 weduwe van B. Bos.
Met haar geloven wij dat zij thans bij Jezus is.
Uithuizen, Nederland:
JOH. BOS.
A. BOS—ZOMER.
Arnhem, Nederland:
TJ. BOS.
E. BOS—SHENKEL.
Oshawa, Ont., Canada:
H. WESTERMAN.
S. WESTERMAN—BOS.
Klein- en achterkleinkinderen.
De begrafenis vond plaats op donderdag 16 januari 1964, 's middags 2 uur, vanuit "Ons Centrum", Gereformeerde Kerk te Nieuwe Pekela.

On Tuesday, January 21, 1964 the Lord suddenly took unto Himself our beloved husband, father and grandfather, in his 59th year,
ARIS ELLEN.
"He that overcometh shall inherit all things." Rev. 21:7.
Wopje Ellen—De Haan.
Children:
Mr. and Mrs. George Rhebergen (Grace).
Mr. and Mrs. Marinus Prinzen (Mary).
Cornelis.
One grandchild.
R.R. # 4, Picton, Ontario.

OPROEPING

Would Mr. and Mrs. Ant. GIJSBERS, formerly of # 7 Merriday Street, Toronto, kindly contact the undersigned in order to collect their share of the proceeds of the sale of a farm in Welland, Ont.
Mr. L. VERBEEK,
211 Royal York Road S.
Phone 251-6253.

100-Acre Dairy Farm

dicht bij Harriston. Klein huis, grote loafing barn met pipe-line melker en bulk cooler. 35 Holstein koeien. 10-bus melkcontract. Geen machinerieën. Vraagprijs $45,000. Downpayment $6,000.
JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Tel. 9-3894.

Zusterhulp van de Chr. Ref. Church Bowmanville vraagt.
GEZINSVERZORGSTER
per 1 maart. Brieven of persoonlijke aanmelding aan Mrs. H. Zuidersma, Tel. 263-2033 Hampton, Ont.

Wanted: In a Chr. home in London, Ontario,
TWO MALE BOARDERS
Communications close by. A. De Vries, 306 Saskatoon St., London, Ont. Phone 451-8174.

Wanted:
MARRIED OR SINGLE MAN
for nursery and greenhouse work. Year-round employment. Good house available. Some experience necessary. Wages in accordance with ability. Write to or call Wm. Bos, R.R. 1, Trenton, Ont. Phone Ex 2-9177.

SMALL FARM

50 acres, land in good state of cultivation, 6 room house, barn, 7 head of cattle, tractor, small machinery. Close to Reformed church, 8 miles to Welland. $1,500 down, price $12,500, balance on one mortgage.
We have over 40 farms for sale, one will fit your need. Write or call us.
GEO. DUGAN
REALTOR
18 King St. WELLAND RE 2-7517

For sale:
3 BEDROOM HOME
on quiet street with bus service. Lot 88' by 172'. Close to Chr. Ref. Church & Chr. schools. Full price $9,900.00. To see call Hamilton 383-6331.

DAYTIME LADY
to care for 6-year-old schoolboy, 11.30 a.m.-6.00 p.m. Some light household-duties, 5-day-week. Call: Mrs. J. McVey, 36 Radwinter Dr., Rexdale; 741-0463 after 6.00 p.m.

For sale:
30 ACRE FARM
met prachtig 10 kamer huis. Heet en koud water. Olieverwarming. Barn 60 bij 30. Grote garage en bijgebouwen, zeer geschikt voor fruit en broilers of varkens. Aan paved road, dicht bij kerk en school, Niagara Peninsula area. Brieven no. 1683, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Farmer, 33, zoekt
KENNISMAKING
met dame 25-35. Brieven met foto welke worden teruggezonden. Schrijf aan no. 1682, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

WORK OPPORTUNITIES
In developing Central British Columbia. Christian Reformed Church and Christian school, moderate climate, scenic surroundings. Write Mr. Geert Geertsma, Box 196, Telkwa, B.C.

Bijbelse dagboeken, Holl. & Eng. Nog enkele Chr. Scheurkalenders. Kinderbijbels (de allerbeste voor alle leeftijden). En vergeet niet "HET GROTE VOORLEESBOEK" door W. G. v. d. Hulst, vertaald in het Engels door Marian Schoolland onder de titel "The Big Read-to-Me Story Book". Prijs $4.29. Bestel vandaag. U hebt het overmorgen.
Anton Lammers
CHRISTIAN BOOK CENTRE
36 Longwood Road N., Hamilton, Ontario
JA 2-1234

GENERAL STORE
Busy Ottawa Valley Town. Complete line of groceries, feed, hardware. Three bedroom living quarters attached. $85,000 turnover 1963. Real money maker. Owner retiring. $15,000 down. Full price $28,000.
Gerald Morris
REAL ESTATE BROKER
METCALFE, Tel. 18

SERVICE STATION
Garage. Four bedroom semi-bungalow. Restaurant space. Large lot. Best location. Highway 31. Metcalfe corner. Terrific possibilities for expanding. Must be sold. Early possession. Only $6,500 down. Asking $28,000.
Gerald Morris
REAL ESTATE BROKER
METCALFE, Tel. 18

BESTEL NU:
LAXA TABS, een laxeermiddel met aangename smaak, voor volwassenen en kinderen. 100 tabletten $1.75.
VAPORIZING CHEST RUB, voor pijnlijke keel, lichte borstverkoudheid en verlichting van verstopte luchtpijp.
ECZEMA OINTMENT, voor vermindering of verwijdering van eczeem. 2 oz. $1.25.
De prijzen zijn inclusief porto en verpakking.
Snelle aflevering door
LINCOLN
Sales Company
Box 965, Adelaide Station
TORONTO 1, ONT.

Te huur:
2 BROILER BARNS
voor 28.000 broilers. Huis beschikbaar. John Smit, R.R. 3, Listowel, Ont.

HELP WANTED
Must be capable of taking charge of 10,000 square ft. of greenhouse. Must be reliable. Married man and designer preferred. Please reply stating salary and personal background. Write or phone Listowel Florists, phone 149 Listowel, Ont. Ed. Van Geest, Proprietor.

SINGLE MAN
experienced in dairy, mixed farming. Harvey Spearin, R.R. I, St. Mary's, Kirkton, 97-R-22.

Gehuwd man zoekt
WERK OP VEEBEDRIJF
voor melken en vee verzorgen. Heeft ervaring. Schrijf s.v.p. onder no. 1684 aan Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

---

100 Acre Farm te koop

Deze farm is een van de mooiste en beste farms die we ooit gelist hebben en is gelegen 1 mijl van Embro, 16 mijl van Woodstock en 7 mijl van Ingersoll.
Al het land is bewerkbaar, de barns zijn in excellente conditie, evenals het drie-slaapkamer huis. Dit is van alle gemakken voorzien. De vraagprijs is $26.000 met $5000 down.
Mocht U over het nodig downpayment beschikken, dan kunnen wij U helpen aan een volledig beslag vee met niets down en 3 jaar te betalen. Bank interest. U kunt aan deze farm een open melkcontract krijgen met Jersey koeien. Behalve deze farm hebben wij een lijst van farms van 50 to 200 acres.
Voor verdere informatie schrijf
Mrs. J. Wybenga
Box 73, REACHVILLE, Ont.
of bel 423-6406 Beachville.
Vertegenwoordigt
J. A. Willoughby, Toronto.

Deze maand moeten wij een aantal abonnees afvoeren, die vergaten te betalen. Dat is jammer, maar het moet. Voorkom het en zend ons Uw abonnementsgeld tijdig in. Dan blijft C.C. zonder onderbreking komen.

TENDER NOTICE

Tenders for general contract will be received by the Christian Reformed Church of Owen Sound, for

the construction of a new church building.

Drawings and specifications prepared by Mastenbroek Assoc. are available from Thursday, January 30, 1964.

Requests for same shall be made by telephone 244-9184 Toronto, Ontario.

Tenders will be received, delivered by mail or hand, not later than Friday, February 14, 1964, 2 o'clock p.m., and addressed to:
Chairman of the building committee,
Christian Reformed Church of Owen Sound,
% Mastenbroek, Assoc.,
Box 6,
REXDALE, Ontario.

The lowest or any tender will not necessarily be accepted. A certified deposit cheque of $25.00 will be required.

BUITENLANDS EIGENDOM VAN CANADESE INDUSTRIE NEEMT NOG STEEDS TOE

Blijkens een dezer dagen door het Canadian Bureau of Statistics gepubliceerd overzicht, was het aandeel in de eigendom van de Canadese industrie van het buitenland — dat begin 1960 51% bedroeg — aan het begin van 1962 tot 54% gestegen. De buitenlandse meerderheidsbelangen in de Canadese industrie stegen van 57 tot 59%. In 60% van de Canadese olie- en aardgasindustrie en in 62% van de Canadese mijnbouw is de eigendom in buitenlandse handen. Voor de spoorwegen bedraagt dit percentage 25 en voor de openbare nutsbedrijven 13.

Wat de buitenlandse meerderheidsbelangen aangaat, werden de volgende percentages bekend gemaakt, t.w. in 69% van de olie- en aardgasindustrie, in 59% van de mijnbouw, in 2% van de spoorwegen en in 5% van andere openbare nutsbedrijven.

In de Canadese industrie was in 1961 $12.7 miljard geïnvesteerd. Van dit bedrag was 5,9 van Canadese origine, terwijl 6,8 uit het buitenland kwam. Van dit laatste bedrag bestond $5.4 miljard uit Amerikaans kapitaal.

KANT EN KLARE VIS-AARDAPPELVLOKKEN SPOEDIG OP DE MARKT

Uit St. John's, Nfld., komt het bericht, dat in de voedingsmiddelen-laboratoria van het Federale Canadese Department of Agriculture een nieuw kant en klaar voedingsmiddel is vervaardigd uit vis en aardappelen. De proeffabricage van dit produkt is reeds enige tijd geleden begonnen. De produkten zijn reeds aan fabikanten in Canada gezonden, die dit mogelijk zouden kunnen gebruiken.

Het produktieproces omvat het onttrekken van water aan een mengsel van gekookte vis en gekookte aardappelen, dat vervolgens tot vlokken wordt verwerkt. De vis, voornamelijk kabeljauw, en de aardappelen zijn zo goed vermengd, dat de afzonderlijke bestanddelen niet meer te zien zijn. Wordt aan deze vlokken water of een andere vloeistof toegevoegd, dan krijgt het produkt zijn vroegere gedaante terug.

Het produktieproces is door de federale regering van Canada gepatenteerd. De licentie-rechten zijn in handen van Canadian Patents and Development Ltd. in Ottawa.

Wat het eigenlijke produktieproces betreft, het volgende. Nadat in aparte vaten de vis en de aardappelen zijn gekookt, laat men deze afkoelen. De vis wordt dan in kleine stukken gesneden, terwijl de aardappelen tot korrels worden verwerkt. Daarna worden deze beide produkten samengevoegd, onder toevoeging van aroma. Bij het onttrekken van water aan het produkt, dat vervolgens geschiedt, wordt gebruik gemaakt van een roterende ketel, waarover het produkt continu in papierdunne vellen te voorschijn komt. Deze vellen worden daarna tot vlokken verwerkt. (NCKvK)

Hollandse Scheurkalenders
Maranatha, Honigdroppels, Kruimkens van 's Heren Tafel, $1.50 postpaid. Oranje Kalender $1.35 postpaid. Beautiful Canada, $1.—, voor Holland $1.25, postpaid. Daily Manna Calendar $2.35 postpaid.
SUCCES AGANDA'S (Seven Star) Refill 1964 $2.69
VAN DELFT'S
Book and Gift Shop
1058 Main St. W. Phone JA 8-1932
HAMILTON, ONTARIO

REAL ESTATE
JOHN STRUIK
MEMBER TORONTO REAL ESTATE BOARD
SELLING OR BUYING A HOME?
I AM AS CLOSE AS YOUR PHONE
247-3998 — 241-9171
Representing George Gething Real Estate

WILLEM G. POOLMAN
advocaat
notaris
meester in de rechten
330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

In Nederland voor 1 dollar

U voelt zich weer thuis als U naar de grammofoonplaat "WELCOME TO HOLLAND" luistert:
MUZIEK, LIEDJES, MAX TAILLEUR, DRAAIORGELS, HET WILHELMUS, ETC.
Regular $2.25 — Nu slechts $1.00
HAAST U, NEEM DE MOEITE EN STUUR COUPON VANDAAG

$1.00 en 5¢ stamp to
Original Sound Production
WATERDOWN, ONT.
NAAM ....
ADRES ....

PRIMA FARMS
met vee, machines en melkcontracten

130 acres best land, goed huis van alle gemakken voorzien, goed onderhouden barn, varkens en machine-schuur, silo, melkhuis met bulkcooler, 19 melkkoeien, 7 bred heifers en 5 stuks jong vee. Reeds jaren bestaand melkcontract. Vele, zeer goede machines. Vraagprijs $37.000. Gevraagd downpayment $9.500. Hypotheek beschikbaar voor SLECHTS 5%, maandelijkse betalingen $200.—.

125 acres farm met eerste klas huis, grote barn met silo, melkhuis & bulkcooler, machine-schuur en melkcontract. Alle benodigde machines in prima staat. 31 stuks prima vee, waaronder 18 melkkoeien, 6 bred heifers en 7 stuks jong vee.

Vraagprijs $43.000. Gevraagd downpayment $10.000. $33.000 hypotheek verkrijgbaar à 6%, terug te betalen met $600.— per kwartaal, rente en aflossing inbegrepen.

200 acres farm met moderne bungalow, zeer grote, nieuwe barn met stable cleaner, 2 silo's, modern melkhuis met grote bulkcooler, een volledig machine park, 70 stuks vee, waaronder 50 melkkoeien. Groot melkcontract, melk inkomen over $20.000 per jaar. Vraagprijs $100.000. Gevraagd downpayment $25.000. $75.000 hypotheek beschikbaar à 6%, terug te betalen met slechts $525.— per maand, rente en aflossing inbegrepen.

Contact voor deze en andere farms:
K. KRAAY, Real Estate Broker
2 Juliana Crescent ST. CATHARINES Telefoon WE 4-1813

Waar en bij wie kunt U nog geld krijgen voor 5%?
Wij hebben een prachtig en naar de eisen des tijds ingericht
BLOEMEN BEDRIJF
met 7 grote, eerste klas broeikassen ten verkoop voorhanden.
Aan een betrouwbare en vakbekwame koper is de eigenaar genegen genoegen te nemen met een LAAG DOWNPAYMENT EN ZELF DE HYPOTHEEK TE VERSTREKKEN VOOR SLECHTS 5% EN ZEER GEMAKKELIJKE AFBETALINGEN. De reden tot verkoop is, dat de eigenaar geen opvolger heeft. DIT IS EEN GOED WINSTGEVEND BEDRIJF EN ALLES IS SCHITTEREND ONDERHOUDEN.
Er is een best huis en een groot apartment, dus geschikt voor twee gezinnen. De grote voorraad bloemen en planten zijn in de verkoop begrepen.
Deze zaak is prachtig gelegen in het Zuid-Oosten van Ontario.
HET IS DE MOEITE WAARD DIT BEDRIJF EENS TE KOMEN BEZIEN!
CONTACT:
K. KRAAY, Realtor
2 Juliana Crescent ST. CATHARINES, ONT. Phone WE 4-1813
WIJ HELPEN U BIJ HET FINANCIEREN VAN UW DOWNPAYMENT

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Tweetal

te Willowdale, Ont., W. Feenstra te Woodstock, Ont. en L. Slofstra te Clinton, Ont.

Aangenomen

naar Toronto I, Ont., Dr. R. Kooistra te Trenton, Ont.

naar Scarborough, Ont., J. Geuzebroek te Barrie, Ont.

Bedankt

voor St. Catharines, Ont., Dr. R. Kooistra te Trenton, Ont.

voor Alberni, B.C., P. Dekker van Bellflower, Calif.

REFORMED CHURCH

Beroepen en aangenomen

naar Vancouver, B.C., C. Klein van Winnipeg, Man.

Bedankt

voor Vancouver, B.C., E. Vander Ploeg van Belmont, Iowa.

voor Montreal, Que., H. J. Boekhoven van St. Catharines, Ont.

VARIA

In Kaapstad, Zuid-Afrika, was een kerk die nodig gerestaureerd moest worden. Een gemeentevergadering werd gehouden, waar de zaak grondig besproken werd. Het rijkste lid der gemeente stond op en zei: "Ik geef 50 dollar voor het herstel onzer kerk." Terwijl hij sprak viel er een stuk uit het plafond op zijn hoofd. Gezien de ernst van de toestand, stond hij opnieuw op en zei: "Inplaats van 50 dollar maak ik er 500 van."

Spontaan klonk er een stem uit de achterste rij: "Hallelujah! Heer, raak hem nog eens."

Uit "Pioneer".

CLAC CONVENTIE

Men verzoekt ons mede te delen, dat de nationale conventie van de Christian Labour Association of Canada dit jaar gehouden zal worden op Zaterdag 25 april in Toronto.

Men doet wel met deze datum rekening te houden indien andere organisaties hun voorjaars-vergaderingen voorbereiden.

The John Calvin Christian School Society, Guelph, Ont. will need a

PRINCIPAL

by September 1964. Please write to J. Pranger, Secretary, 6 Dunkirk St., Guelph, Ont.

The John Knox Memorial Christian School in Fruitland, Ont., is in urgent need of a

TEACHER

for grade 2, for the months May and June of this year. Please send applications to the Principal, John Top, Box 27, Fruitland, Ont.

The Calvinistic Christian School of Wellandport requests applications of qualified experienced

TEACHERS

for the 1964-65 school year. Applications stating qualifications and present salary to be sent to the principal, Mr. H. K. Bergsma, R.R. 1, Wellandport, Ont.

A WAY TO ROME

(Continued from page 3)

the right exegesis of the Word of God, in the plain meaning of the plain gospel. But we should not close our eyes to the fact, that the younger R.C. theologians are more or less influenced by modern Protestant criticism of Scripture, and that the so-called older conservatives are closer to us in their appreciation of the infallibility of the Bible.

In one of his former works Küng already highly appreciated the work of Bultmann's disciple Käsemann, and in his present work he quotes him again. He does not follow him in his attempt of finding a canon in the canon; but he accedes to his idea of 'the complexity, multiplicity and mutual opposition of the theological positions in the New-Testament Canon', and he does not hesitate to speak of 'mutually opposed differences in the New Testament' and of 'often mutually opposed gospels.' (p. 260, 289) It is very disappointing to read these lines.

Küng makes the impression to know only two schools of relevant Protestant thought, that of Bultmann and Barth; and he makes use of the bible-criticism of Käsemann to strengthen the R.C. position regarding the offices in the church; he comes to the conclusion 'that even in the New Testament, in the end, all roads lead to Rome." (p. 280)

It will surprise no one that we cannot agree with that conclusion.

As a matter of fact we still contend, with the Word of God in our hands, that we have a 'conflict with Rome'.

Sometimes something of that conflict breaks through even in the carefully chosen words and considerations of Küng.

He regrets, e.g., 'the repressive measures which have been, or are, directed against our separated brethren in Spain and individual South American countries.'

But he adds immediately: "We cannot altogether rejoice at Protestant proselytism in those countries; it ought, after all, to be primarily the task of the Catholic Church to undertake the work of evangelization in purely Catholic countries." (p. 375) Only imagine what is involved in these words.

Protestants ought to stop their missionwork in South-America and in Spain, and the Dutch Reformed Churches ought to cease their evangelization-work in Brabant, Limburg and Belgium, because there is already one Christian Church, which finds its center in Rome. We cannot go that way, and we want a complete religious freedom, including the right to propagate the gospel in R.C. countries.

But we will not close with these words.

We want to finish with saying, that there is a definite change in the climate of the R.C. church; we should acknowledge that fact; and we should pray the Lord, that He who rules the hearts of popes and bishops and members of councils, will open new ways in order that one flock may reveal itself under the one Shepherd, Jesus Christ.

L. Praamsma.

Everyone is Welcome!

Come and hear . . .

DR. PAUL G. SCHROTENBOER

speak on:

Freedom and Justice for All!

at the annual meeting of the

C. J. L. Foundation

(Committee for Justice and Liberty)

Saturday, February 1. 1964, at 1.30 p.m.

Second Christian Reformed Church of Toronto

265 Albion Road, Rexdale, Ont.

DIERENLEVEN IN CANADA

De Caribou

In de laatste jaren heeft de Canadese regering herhaaldelijke complete nederzettingen van Eskimo's uit het grote gebied van Noord Canada tussen de Hudson Bay en de Mackenzie River moeten evacueren naar de kuststreken om hen in het leven te houden. Deze inlanders, bekend onder de naam "Caribou Eskimo's" konden niet langer in hun levensbehoeften voorzien uit de jacht op het rendier, de Caribou, doordat deze diersoort aan het uitsterven is.

Thans zijn bijna alle Caribou Eskimo's overgeplaatst in de kustgebieden, waar ze een nieuwe levenswijze leren om te bestaan van de jacht op zeehonden en van visserij. Er is nog een groep Eskimo's in het binnenland, nl. de Contwoyto Eskimo's ten zuiden van Bathurst Inlet, dicht bij Contwoyto Lake. Maar ook deze groep leed enkele jaren geleden groot gebrek, toen de jaarlijkse Caribou-trek in de herfst niet doorging. Verscheidene van hun honden zijn toen doodgehongerd en zelf konden ze nauwelijks in leven blijven door het doden van de zeldzame Muskus ossen, waarop de jacht verboden is.

De Caribou, het Noord Amerikaanse Rendier dat een gewicht van 200 tot 700 pond heeft, kwam vroeger in millioenen voor. De schattingen lopen uiteen van 2.500.000 tot 100.000.000. Deze dieren, die op de onherbergzame toendras leven en tweemaal per jaar honderden mijlen trekken, in de herfst naar het zuiden en in het voorjaar terug naar het Noorden, zijn de eeuwen door de basis geweest voor het bestaan van enkele duizenden Eskimo's en Indianen.

De huiden dienden voor kleding en tenten, het vlees voor voedsel, pezen voor naaigaren, het vet voor lampolie en het gewei voor gereedschappen. Practisch alles wat de primitieve mens in het barre Noorden nodig had, kwam van de Caribou, die in enorme kudden leefden.

De grote aantallen, waarin de Caribou voorkwam, hebben de jagers zorgeloos gemaakt; het werd een traditie die diep inwortelde, dat men elke caribou doodde, die maar binnen bereik kwam, ongeacht of dit noodzakelijk was of niet.

Dat ging goed, zolang de jacht gebeurde met pijl en boog en dergelijke primitieve jachtwapenen, maar toen de Eskimo's de beschikking kregen over automatische geweren, geraakte de zaak uit het evenwicht. Men kon hen bezig zien, in het wilde weg een slachting aan te richten onder de weerloze dieren, die ongestoord voortgingen op hun tocht over land en ijs en dwars door stromen en meren.

Tegenwoordig zijn er geen millioenen Caribou meer; men telt ze in kleine groepen tot 200 en het totale aantal wordt geschat op niet meer dan 200.000. Het aantal loopt zo snel terug, dat men spreekt van een mysterie. Er moeten dan ook andere oorzaken zijn behalve de schade die de mensen hebben aangericht.

En zo wordt sedert 1957 in opdracht van de Canadese overheid een onderzoek ingesteld naar de oorzaken van het verdwijnen der kudden. Hoewel men meent, dat bepaalde ziekten een belangrijke rol spelen, ziet men ook in dat roofdieren zoals wolven en wolverines een deel van de slachting op hun naam hebben staan. Troepen wolven volgen de rendierkudden op hun tochten en duizenden Caribou worden door de altijd hongerige wolven verslonden.

Een "experimente" wolvenjacht, in 1957 gehouden, kostte aan bijna 1200 huilende rovers het leven, en men meent, dat er nog veel meer wolven doodgeschoten moeten worden om het evenwicht te herstellen tussen de verschillende groepen in de natuur van het Canadese Noorden. Vanzelfsprekend zou het niet goed zijn, alle wolven te doden, daar zij voornamelijk de zwakkere Caribou tot hun prooi uitkiezen en zo meewerken aan de instandhouding van een gezond en sterk ras.

De Indianen in het gebied ten westen van Hudson Bay en ten oosten van de Mackenzie River hebben een gezegde, dat ongeveer als volgt luidt: Caribou zijn gelijk aan geesten. Ze verschijnen uit het niets en vervullen het land en plotseling zijn ze weer verdwenen". Maar ook deze Indianen, die evenals vele Eskimo's van de logge rendieren afhankelijk waren, beginnen zich nu af te vragen, of ze nu voorgoed verdwenen zijn.

Oude jagers beweren, dat het wel vaker is voorgekomen, dat de caribou enkele jaren achtereen aan het "verdwijnen" was, om daarna in grotere getale terug te keren, maar de nuchtere blanke, die met vliegtuigen practisch alle schuilhoeken van het toendra gebied heeft afgezocht, is niet zo optimistisch om te geloven, dat plotseling de dieren bij de honderdduizenden tevoorschijn zullen komen.

Het is de laatste jaren wel komen vast te staan, dat de aanwas van jonge dieren minder is, dan het sterven van oude dieren, zodat zonder jacht, wolven en ziekten de kudden al ten dode gedoemd zijn, tenzij er iets gedaan kan worden aan het ongewoon lage geboortecijfer. De regering doet een beroep op de Indianen en Eskimo's, die niet gewend zijn, een Caribou te sparen en zelfs zwangere dieren zonder pardon doden. Daar de inwoners van dit gebied vrijheid van jachtrecht hebben, kan hun geen verbod opgelegd worden, maar moeten zij met beleid tot een eigen verantwoordelijkheid worden opgevoed. Verder hebben de zachte lentes van de laatste jaren de pasgeboren kalfjes een goede kans gegeven en zo is het mogelijk, dat er nog goede hoop is voor het voortbestaan van dit interessante dier van het Canadese Noorden.

Bhalve deze Caribou van de barre vlakte komt in Canada ook nog voor de "woodland caribou", die vooral in de beboste streken van Noord Ontario bij de duizenden gevonden wordt. Alleen een deskundige kan het onderscheid zien tussen een "barrenland caribou" en een "woodland caribou" en de beste deskundigen zijn de Eskimo's, die zich in dit onderscheid niet vergissen.

Overigens hebben beide soorten caribou zoveel overeenkomst, dat wel met zekerheid mag worden aangenomen, dat ze van dezelfde oorsprong zijn, maar dat alleen het eeuwenlang in verschillende omstandigheden vertoeven enig onderscheid veroorzaakt heeft.

In tegenstelling tot de barrenland caribou is de woodland caribou echter in een florissante staat en werd zelfs in het najaar van 1960 voor het eerst sedert 1933 een "open seizoen" voor de jacht op de woodland caribou ingesteld door de regering van Ontario.

Geschat wordt, dat het aantal woodland caribou in Ontario ongeveer 10.000 is. Ze leven vrijwel uitsluitend ten noorden van de C.N.R.-spoorlijn tussen Cochrane en Sioux Lookout.

Jarenlang heeft ook de woodland caribou een achteruitgang meegemaakt als gevolg van jacht, roofdieren en andere vijanden en tegenslagen. Sinds 1933 was het alleen aan "treaty Indianen" toegestaan, Caribou te schieten voor hun levensbehoeften, terwijl hen sedert 1950 verzocht is, moose te vangen inplaats van caribou. De Indianen hebben gehoor gegeven aan dit verzoek en zo kon na enkele jaren weer een toename in het aantal caribou worden waargenomen.

REUZE HUMORISTISCH !

FAMA

Dutch Canadian Dramatical Society

presenteert de Satire

"HARVEY"

door MARY CHASE.

Onder Regie van HENK B. POESIAT.

op ZATERDAG 8 FEBRUARI 1964, 8.00 p.m., in de Christian Educational Centre, West 5th Street, South of Mohawk Rd. HAMILTON.

Toegang $ 1.25 Parking.

Geef Uw

Adresverandering

steeds tijdig op

aan de

Administratie van

CALVINIST-CONTACT

The "JOHN KNOX" Christian School, Clarkson, will be in need of

Two Qualified Teachers

for the intermediate grades, starting September 1964.

Clarkson is conveniently located on Highway # 2, approx. 20 miles west of Toronto.

Kindly send your application, stating educational background, experience, references and salary requirements to:

Mrs. E. GELEYNSE, Secretary, P.O. Box 54, Clarkson, Ont.

De Sigaret gaat de Strijd Verliezen

Het was te verwachten. Na alles wat er geschreven wordt in dagbladen en tijdschriften konden reacties uit onze lezerskring niet uitblijven. Hieronder publiceren wij één van de twee inzendingen, die wij ontvingen. Het andere plaatsen wij volgende week. De schrijvers hebben onafhankelijk van elkaar geschreven, doch hebben niettemin onwetend dezelfde titel voor hun artikel gekozen.

Wij hebben niet het plan om over het onderwerp een uitgebreide discussie te ontketenen, doch menen wel aan beide artikelen plaats te kunnen verlenen. Red.

To Smoke or not To Smoke

by John Vriesinga

There was a time when we, of Calvinistic persuasion, somewhat indulgently smiled at the peculiar attitude of Canadian Christians towards things as smoking. To us this attitude seemed a clear case of negativism, as if the christian life were mainly characterized by the things we do not do.

Perhaps we were justified in that opinion at that time. However, recent revelations of medical science make the question: to smoke or not to smoke, one which we may well want to seriously reconsider.

Actually our position never was a very strong one and many of us always felt a certain uneasiness about the power the habit of smoking held over us. If the thing itself might easily be put in the category of simple pleasures, yet the degree of addiction to the habit uncomfortably resembled the bondage of the alcoholic or dope addict. There seemed to be merely a difference in degree and consequence. Many felt a secret shame over the fact that they lacked the strength of character to break with the habit.

Is this already shaky position of ours still tenable today?

Let's have a sober look at the facts newspapers and magazines have presented us with during the past five or six years.

Practically the entire medical profession has gone on record in statements linking the habit of smoking, especially cigaret smoking, with lung cancer. Fifty years ago an almost unknown disease, today lung cancer is reaching epidemic proportions. Last year 2500 Canadians died of lung cancer and the figure has been steadily climbing since the 40's. The Canadian Medical Association asserts that, unless the present trend is broken, one hundred thousand children, now attending Canadian schools, will die of lung cancer.

The statements do not hesitate to hold cigaret smoking responsible for this trend and are very blunt and insistent in their warnings against the habit. We cannot escape the fact that these statements are based on scientific research carried out extensively around the globe during many, many years.

These sober scientific facts, hotly disputed by a tobacco industry spending hundreds of millions of dollars annually in advertising their wares only, are the core of the publications that assail our shaky position.

They carry the force of authority and finality: the Canadian Medical Association, the American Medical Association, the Public Health Services of both countries, the Medical Research Council of Great Britain, the Royal Council of Physicians of Great Britain, to mention only the most weighty ones.

Not only do these bodies assert that in smoking we are definitely harming our bodies and exposing ourselves to the danger of lung cancer, continued research has of late revealed that the habit is also responsible for a sharply increased death rate for many other diseases, such as f.i. heart diseases.

In several European countries the findings have resulted in a sharply curtailed advertising program of the tobacco industry; in one country the advertising of tobacco is entirely prohibited.

The North American democracy does not easily allow such stringent measures; however at this moment the matter is the subject of conferences between the Canadian government, the medical profession and the Tobacco industry.

Now what is the reaction of the general public to all these highly alarming facts? The astounding thing is, that there just isn't any reaction at all. Cigarette sales, if anything, are on the increase. Billions of dollars are being consumed in a habit that has been labelled poisonous and dangerous to life. The findings of medical science are completely ignored or with a mere shrug of the shoulders made dubious.

Why?

If the same medical profession tomorrow would announce that finally a cure for cancer was discovered, everyone would hail the statement as truth.

Or, if the same medical profession tomorrow would announce that let's say spinach were harmful to our health, the vegetable would be wiped from our menu's inside of a few months.

Why do people not react in the same way where tobacco is concerned?

Why have the Cancer Societies given up the hope that the habit of smoking may be extinguished among adults and why do they have such a hard time persuading teenagers not to start the habit?

Who does not know that the answer to these baffling questions is very simple: addiction.

What is our reaction as calvinistic christians to all these things. In the official creed of our church, Lord's Day 40, we confess in so many words that the sixth commandment "Thou shalt not kill" implies . . . "that we not harm ourselves nor willfully expose ourselves to danger". We believe this to be the demand of our God and Saviour, as a rule for our christian life of gratitude for our redemption in Christ Jesus.

Why then do we continue to darken the halls of our church and school meetings with tobacco smoke?

The answer is the same as in the case of the world: addiction. The habit is a power that has dominion over us. The power is not of God. It is dangerous. It threatens our lifes, and the lifes of our children according to sober scientific fact.

There is of course much more to the question to smoke or not to smoke. We profess that we want to apply the truth of God's Word in every sphere of life, and for that purpose we are setting up elaborate and costly organizations, such as christian schools, christian high schools, christian labour organization, our association for reformed scientific studies. We feel we need a christian university, perhaps even christian political action. And we believe that in doing so we are serving our God and our country. We are prepared to work hard in and give sacrificially for these causes.

Why should we not want to apply *this* aspect of Divine truth to the sphere of our own daily christian lifes . . . "that we not harm ourselves nor willfully expose ourselves to danger." Why should we not want to break a habit that holds death for us and for our children? Is God's power in our life not stronger than the power of nicotine?

Yes, the power of smoking is a very strong one, and we are unable to break it in our own strength, but in Christ nothing is impossible to us.

It'll take much prayer perhaps, but the effort will make us grow spiritually and morally. Self-denial for Christ's sake always does.

And why shouldn't we silently unite in this healthy cause to defeat evil. True, it isn't a very glorious cause, and it doesn't require an elaborate organization. But it will make a positive contribution to this country; it will be an eloquent testimony to the actual, living power of God in our lives. It will not cost money, but it will free hundreds of thousands of dollars for other causes in God's Kingdom which are so dear to us.

Why shouldn't we join the fight against cancer, now that the habit we believed to be only "a little fox that spoiled the vineyard" turns out to be "a roaring lion seeking to destroy us."

There aren't any good reasons why we should not. There are many why we should, the chief one being the sixth commandment: Thou shalt not kill.

CANADA HAD VOOR HET EERST SEDERT 1954 BETALINGSBALANS-OVERSCHOT

Door de toegenomen exporten was voor het eerst sedert 1954 het resultaat van de lopende rekeningen van de Canadese betalingsbalans in het derde kwartaal van 1963 positief. Het overschot, dat overigens nog maar van bescheiden omvang was, — t.w. $ 8 miljoen — stond tegenover een tekort van $ 34 miljoen in hetzelfde kwartaal van 1962.

De goederenrekening leverde een overschot van $ 135 miljoen op, dat echter voor $ 127 miljoen werd teniet gedaan door het tekort op de dienstenrekening.

In de eerste negen maanden van 1963 beliep het betalingsbalanstekort van Canada $ 423 miljoen, vergeleken met $ 729 miljoen in de corresponderende periode van 1962. Men verwacht, dat het gehele jaar 1963 een betalingsbalans-tekort van $ 500 à $ 600 miljoen zal opleveren. Sedert 1950 heeft Canada met jaarlijkse betalingsbalans-tekorten te kampen gehad. In 1959 bereikte dit tekort een hoogte van $ 1504 miljoen. (NCKvK)

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

"CALVINIST - CONTACT" PREMIE BOEKEN

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

HUMOR VAN DE BIJBEL, door Okke Jager.
Het geheim van de ware humor is te leven in de vreugde van Christus. In dit boekje wordt gepoogd dit aan de lezers duidelijk te maken.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
Gelovigen maar ook ongelovigen hebben erkend dat de Bijbel een zeer bijzonder boek is. Een boek van onuitputtelijke schoonheid.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU, door Ds. J. Overduin.
Een boekje waarin de verschrikkingen van het concentratiekamp Dachau gedurende de tweede wereldoorlog worden beschreven.

ROME EN DE REFORMATIE
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk van de Reformatie."

OP DE MAN AF (Boekeet-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

HET NIEUWE TESTAMENT
(Nieuwe vertaling met woordverklaring.) Ned. Bijbel Gen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. L. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE SLEUTEL TOT HET GEHEIM, door C. L. Lewis.
In korte radiotoespraken geeft Lewis rijke en krachtige gedachten over goed en kwaad, over sexuele moraal, over geloof en christelijke levenshouding.

DE GROTE SCHEIDING, door C. L. Lewis.
Neen er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. L. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies gschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

DE SLAANDE HAND, door Hugo Kingmans.
Een vlot geschreven verhaal van de bekende Hugo Kingmans.

SLOEBERKE SLOP, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken" omdat ze zo populair geschreven zijn.

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt kunt U een van de volgende "ONE EVENING CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS
Virginia Blakeslee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS
Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON
Rosemary Conningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST
Dr. F. B. Meyer. A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN
Ruth Gordon. The personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Children's Books

GOD'S GREAT OUTDOORS by Marian Schoolland.
This very well-known authoress takes the boys and girls along with her in nature and tells them about plants, birds, trees, flowers etc. Above all the greatness of the Creator is shown in this book. Age 9 and over.

Voor twee abonnees:

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

CHRISTIAN CC COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

Vocational Guidance Series

CHALLENGES IN DATA PROCESSING

(PART 1)

BY JOHN KNIGHT

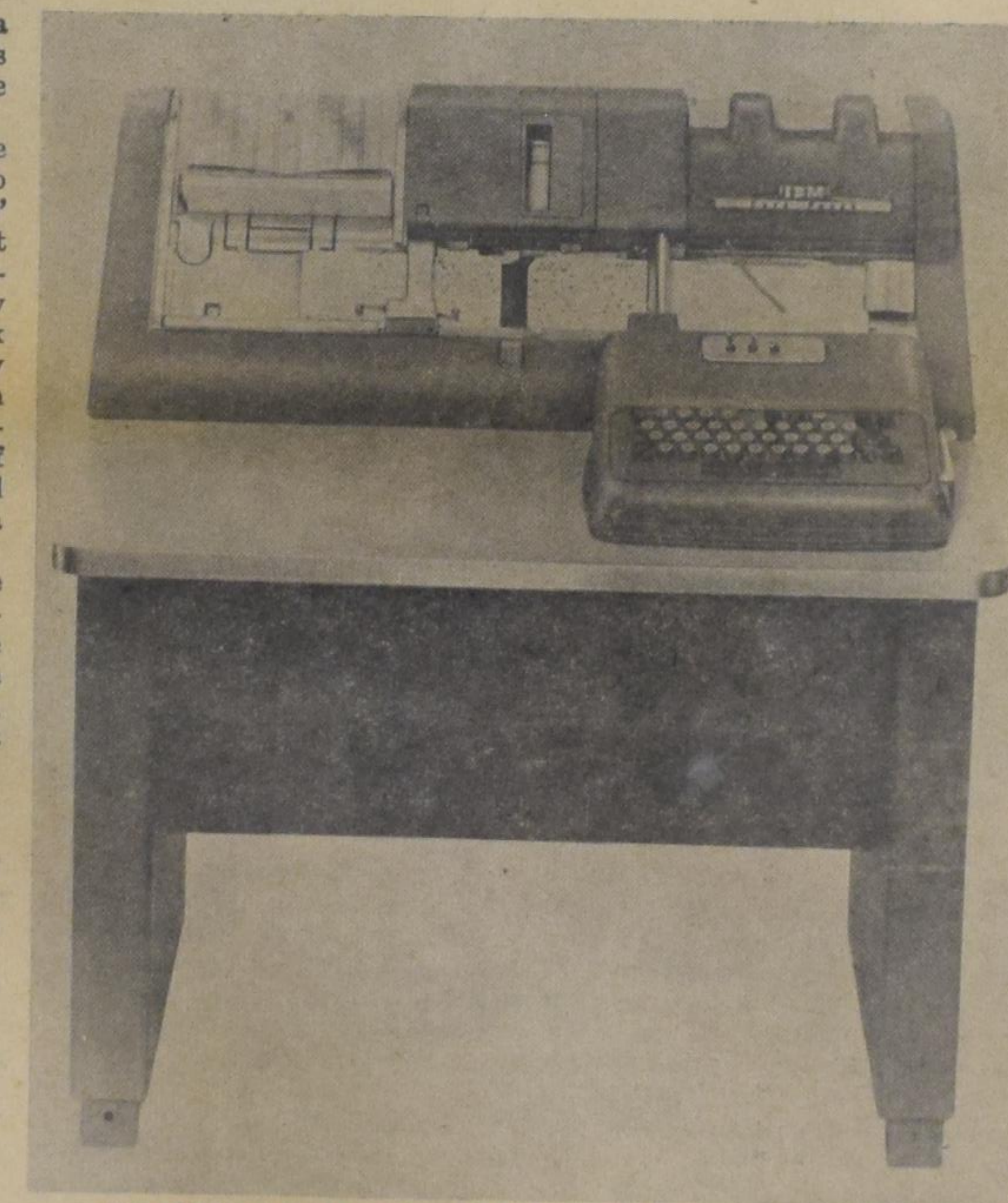
"We're getting ready for a 'fourteen-o-one', in a few years you won't recognize this place anymore."

Word spread like wildfire through the office. Those who didn't know what a 'fourteen-o-one' was, made it a point to find out by asking until a satisfactory answer was received. Because very few knew enough details to speak with authority on the subject, many distorted views circulated. Within a few days the topic of conversation at coffee-break consisted of estimating how many people would be forced to go, replaced by a machine.

The department heads were briefed at a series of special meetings. Most departments would be affected by the change and no time should be lost in planning, even though delivery of the equipment was more than a year away.

Electronic Data Processing, represented above by the IBM, 1401 Computor, is indeed taking over many routine jobs in offices. This is not surprising considering that data processing equipment is capable of keeping records, making invoices. analyzing sales and calculating profits, to name only a few. Operations which take hundreds of man-hours can be done in a very short time, often in a matter of several minutes.

Where it took a battery of clerks and several typists to produce reports for management in the past, these same reports are now produced and printed at the rate of 600 lines per minute, several copies at a time. And all this requires only the manual feeding of stacks of cards to a hungry machine and pushing a button.

The IBM 24 CARD PUNCH is used for recording alphabetic, numerical, and special character data into IBM cards. Design of the movable keyboardprovides for maximum operator comfort and convenience.

Automation, making greater impact on our age than the industrial revolution did less than a hundred years ago, is sweeping the globe. Already the impact is felt in many plants. Automatic feeding devises, ejectors, electronic "eyes", ultrasonic beams and miracle packaging machines have replaced hundreds of thousands of non-skilled workers. The age of sweat and muscle seems to be coming to an end. Entire plants can now be operated by only a handful of people.

Are machines now also replacing "brain power"? Can we really call this progress?

To answer this question we must first understand that these mechanical and electronic devices were developed by man. By making use of his God-given talents he has produced extremely complex machinery. They are truly masterpieces in their own right. The misconception is prevalent that these computers are "electronic brains", able to evaluate facts and conditions without the help of man. In reality these machines do require men and women to operate them. Men and women gifted with analytical minds. Of course they need special training and there is little use for the unskilled but this is generally true of the age we live in. Last year the **Globe and Mail** predicted that in a decade unskilled job opportunities will drop to 10%. According to the same report this figure was 70% in 1945. A challenge to young people and adults alike to specialize and to do everything possible to get an education.

In the office of tomorrow too, specialists are needed. The position of "general clerical duties" will be obsolete except for small businesses. Something about these special fields later. At this time we shall concern ourselves only with the field of data processing and the challenges for men and women who are directly involved in this fascinating field of work.

Let's talk about the ladies first.

In order to feed information to a computer it is necessary to talk its language. Every bit of information, regardless of source, must first be punched on standard sized cards. The size of these cards depends on the type of equipment. IBM, most popular in North America uses cards which provide 80 spaces or characters per card. Each space is available for a number or a letter.

These characters are not written, but punched.

The number '9" is punched at the very bottom of the card, a "4" appears somewhere near the middle and a "0" near the top.

Most girls employed in data processing departments use equipment that looks something like a cross of a typewriter and an adding machine, mounted on a special table. It is called a key-punch and it is used to translate every-day records into "hole" language.

It takes a **key punch operator** to do this work. Since girls as a rule are much faster than the fellows, this has become a typical job for girls.

Does it take much education?

Not really, most key punch operators are trained on the job by the company for which they work. In larger cities the manufacturer of tabulating equipment often pro-

(Continued next page.)

vides classes for key-punch operators. A high school education is necessary. Since most original records have to do with the business operation of a company, a commercial education is preferable.

The job of key punch operator then consists of taking a batch of business forms, such as sales orders, invoices, inventory records, etc., and punching all important information on the standard 80-column card.

The information must be punched accurately. In later operations the tabulator, to which most cards are eventually "fed", cannot perform the miracle of spotting wrong cards. As a result, a wrongly punched card can have serious consequences. A customer may receive the wrong goods, a salesman may get the wrong amount for his commission, a factory may receive a report which shows that there is a larger amount of goods in stock than it really has. And to top it all off: even management may get a report which is not correct.

Just like the brain in a human being sends impulses to all parts of the body and in many ways controls the body, so also in industry we find a "nerve centre" where all information is received and dispensed.

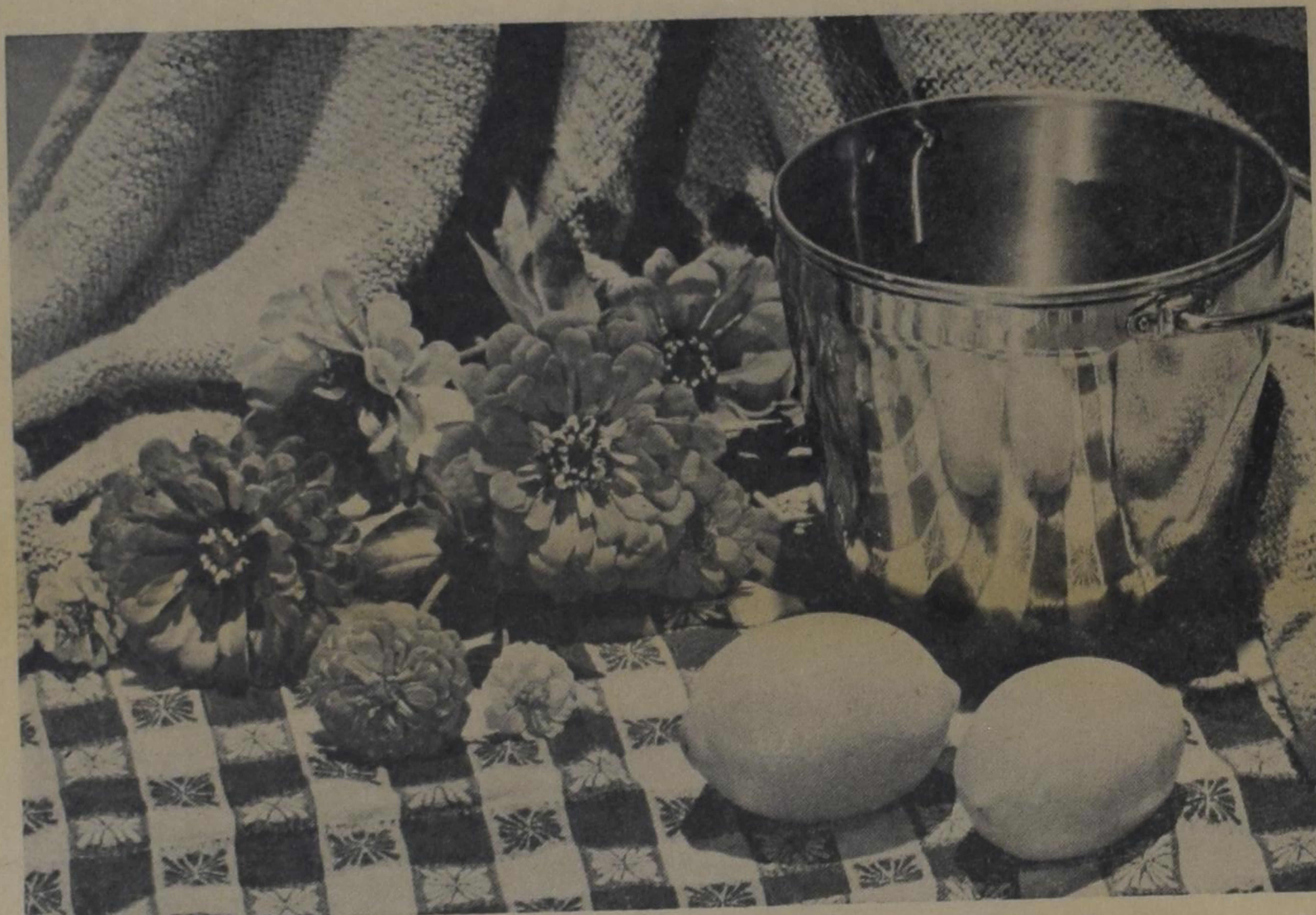
Every batch of work is therefore checked by another girl. She is called a verifier. Her work is exactly the same as that of the key punch operator. She takes the same cards and punches them again. If the holes match, there is no problem. If the holes do not match, her machine will act up. Either she or the first operator made a mistake.

Because the work is so important in the operation of most businesses the salaries paid are usually better than that paid to other clerical staff. Like most routine work there is a possibility that the job becomes monotonous, but in most well-run companies this is compensated for by work-breaks and by explaining where the work fits into the overall organization. Most key punch operators take pride in their work and are extremely proud of the larger department of which they are a part.

The more complex operations, the job opportunities for men and a special section for college trained young men and women will follow in the next part.

Props for your Pictures

by GUY GILBERTS

Victim of a one-track-mind? Lucky you, when it comes to putting props in your pictures. Props — those incidental objects we use to "dress up" a photo — have a way of getting out of hand. For good pictures, props should be kept simple.

Why? Well, if you put *too* much sugar and cream in your coffee, the real coffee flavor gets kind of lost, right? It's the same in pictures, too. For example, which do you think is more effective: a picture of a youngster dressed in a space suit, sitting on a tricycle, with a G-gun in one hand, and a coke bottle in the other. Or a photo of him *either* wearing his interplanetary haberdasherry *or* mounted on his tricycle, *or* carrying a toy gun?

Obviously, the first picture would be so cluttered with distracting props that we'd scarcely see the boy. In the other, however, we'd look at *him* right away — and only secondarily notice how one of his toys complements the picture and gives it a lively touch.

Not only must props be characteristic of the person you're photographing, they must be used naturally as well — by the photographer, and by the subject. If you want to make a picture of a typical grandmother as you know her, it will be much more believable if you show her knitting in the Boston rocker than playing the local pin ball machine.

Props have another function besides dressing up your pictures. They're also a wonderful help in putting your model at ease. Undoubtedly Uncle Jim will feel much more at home before your camera if you let him smoke a pipe than if he hasn't anything to do. Remember, it's the unusual subject who can look completely and convincingly natural *without* a prop, and a flower, book hamer, or hoe — used in the appropriate context, of course — will do wonders in letting your models relax. They too, will feel that picture taking is fun, and not a self-conscious chore. And that's the kind of thing that will enable you to capture spontaneous and truly memorable pictures!

Photo Tips

Is your camera all set for immediate action? On weekend-trips, it's a good idea to keep it on the seat beside you, ready to fire (in its case, of course, to protect it from dust and sun).

For the birds? If you want to branch out your photo hobby, try securing your camera near a bird's nest this spring. Rig up a remote control release (string of fine wire) for the shutter so you can take pictures of the feathered ones at a sufficient distance to prevent frightening them away.

Close in on your subject. Some simple cameras can be focused for close-up pictures. But if yours cannot be focused for short subject-to-camera distances, you can still take close-ups by using a close-up lens over the regular camera lens.

Do your snapshots have tilt-itis? Better observe carefully through the viewfinder next time. Keep your eye right on it until you've clicked the shutter, so you'll be sure of keeping your camera straight and square.

Keep a score! Conscientious camera fans, here's sound advice for you. Every time you make a snap, jot down a note about the exposure data, lighting conditions, etc. This is fun as well as helpful. By comparing your notations with the printed pictures, you can judge which were perfectly exposed, and which were over- or under-exposed. This will help you avoid making the same mistake twice!

Bothered by overcast days? Do not put your camera away just because the sun is veiled by a few clouds. Overcast days are fine for making pictures of houses and other buildings because the problem of harsh, contrasty shadows is eliminated. But be sure to expose fully for these shots. Allow at least 1 stop more than normal, and see if you aren't pleased with the results!

(Continued on page 10B)

The Religion of the Public School

The Province of Ontario's department of education requires religious instruction in the public schools. This teaching is prescribed, not optional. Prospective teachers in teachers' college are instructed in the kind of religious study they should teach and are told how the materials should be taught. No one can deny that there is religion in the public schools in Ontario.

Even though there were no specified course of religious instruction in the public schools, we would know that the public school has a religion, just because man is incurably religious and, what is more, the entirety of his life, education not excepted, is religion. Whether he is fully aware of it or not, whether he is pleased with it or not, whether he responds believingly or unbelievingly, man is always making a religious response to the revelation of God as it comes to him in creation and in Scripture. Not being able to exist by himself, not even as a race by itself, man is constantly responding and reacting to God as He confronts man with His law and His Son.

The public schools have a religion, but what religion is it? Is it perhaps the Christian religion in some diluted form? Or is it some other religion?

Mr. George P. Grant, professor in the Department of Religion at McMaster University in Hamilton has written about the religion of the public schools in Ontario in the summer 1963 **Queens' Quarterly**, "Religion and the State". We do well to ponder carefully what Professor Grant has written. The reason will become apparent as we proceed. First let us look at Professor Grant's views and present an excerpt from his penetrating article.

Grant makes the distinction between what people consider the true religion and the public religion. He states that one particular religion (e.g. Christianity) becomes a public religion when a large percentage of the dominant class believe it is the true religion. The right of religion to public status is a right of tradition and depends on circumstances. The right depends upon the religion being the dominant ethos (character of customs) of society.

In the past this public religion has been Christianity. And by right then, it could be the religion which the state fostered in the state or public schools.

The present question, whether religion should continue to be taught in the schools, depends, according to Professor Grant, on the answer to the questions whether the Christian church has the right to maintain this teaching and whether, if it has this right, it is wise to insist upon it.

In answering the first question (whether the Christian Church has the right to maintain Christian teaching in the public schools because Christianity is the public religion) Grant says, "It is simply outdated to say that the dominant ethos of Ontario is Christian and therefore to grant as self-evident (as some do) the right of the state to teach that religion in the schools."

In answering the second question, (whether it is wise for the Christian church, if it has the right, to insist upon it, Grant says, "It is unwise because inevitably our society is becoming more and more technologized (if we exclude the possibility of catastrophe, the likelihood of which we cannot predict). - - - The traditionalist Christianity is going to be a wasting asset. - - - It is surely a likely bet that the educational policies of the state of Ontario will be increasingly secularized, outside the Roman Catholic sector. - - - At the present moment the dominant elements in the state will want the teaching of the Christian religion in the schools, even while it is divided against itself by using the **religion of humanity and progress** (bold added) as the cement at deeper levels of the educational process. In other words, the state wants religion in the schools but does not want it there seriously. In such a situation Christianity is in the schools more and more as a facade (face) of tradition. But this facade serves the passing interest of the state without really serving the interests of the churches. When the state has become secularized, it will quickly free itself of its use of the church. The religion of humanity and progress will reign monolithically (without a competitor) in the schools. In the meantime the churches may have persuaded themselves that their educational interests are sufficiently served by the maintenance of this facade of public education. In accepting the present superficial system it prejudices its case with the young because it says by implication that the demands of supernatural truth upon their intellects is limited to a few thin platitudes.

"The argument that it is not wise of church members to defend with intensity the present system does not however settle the question of the need of a public religion. Indeed there is only one group in our society to whom this question is easy of solution, namely the believers in the religion of progress, mastery and power. Assuming their religion to be self-evidently true to all men of good will, they are forceful in advocating that it should be the public religion. They work for the coming of the universal and homogeneous state with enthusiasm; they await its coming with expectation."

* * *

Professor Grant is right in saying that Christianity in the public schools is more and more a facade of tradition. Like our society in general, our public education, to the extent that it is still Christian, is living largely from the capital of former generations. Those who are led by the present icing of religious teaching to think that the public schools are still Christian are as guilty of superficiality as the "facade of tradition" of which Grant speaks.

Professor Grant is also right in saying that the Christian facade is only a tool in the hand of the rising religion of humanity and progress. He sees that the religion of humanity will in time try to drive Christianity out. He is right, for all religion is in essence antithetical. In its very nature, one religion opposes the other. It is therefore so very regrettable that proponents of the Christian religion, when it was still in the dominant position, did not from their side see clearly that because religion is antithetical, no compromise could be reached with an opposing religion, not even the religion of progress.

In still one more point Grant is right; namely, in scoring those who are content to limit the influence of the Christian faith upon the children of the schools so that the demands of supernatural truth upon their intellects is limited to a "few thin platitudes". For besides being antithetical, religion is totalitarian. It leaves not part of life untouched. If the religion of Christianity does not reach the deeper levels of learning, some other religion will.

I said above that we should ponder well the words of Professor Grant. Those parents who send their children to the public schools on the excuse that religious exercises are still held there should learn from the pen of this professor of religion just how hollow such training is.

Those parents who now pay of their hard-earned money to send their children to a Christian School should put from their minds for good the doubt whether the education given our children in a school with both Christian teachers and Christian teaching is worthwhile.

Professor Grant warns us that the lines will become more clearly drawn. Perhaps the opposition will increase sharply, and sooner than we had expected. We may be glad we already have as many Christian schools as we have. All our children desperately need them.

Paul G. Schrotenboer.

Mockery at the World's Fair

New York City is to be the host city for the World's Fair to be held in 1964. Protestants plan to erect there a Protestant Church Center as a kind of testimony and witness of a religious character to those who come to visit the Fair. But recently plans were temporarily thrown awry, according to the *Presbyterian Journal*, because two men of the committee in charge of this Protestant Church Center resigned. The two who resigned were Emilo Knechtle, chairman of the steering committee, and J. Marshall Miller, co-ordinator. They resigned because they objected to a fifteen minute film that was to be shown in the center; but their objections were overruled. The film will show a circus with Christ presented as a clown, and certain problems in Christian ethics discussed by the action. The two men, who resigned, objected to the film on the grounds that they could not see any religious significance to the whole picture and that it did not present an evangelical witness to viewers.

It was wise for these men to resign, of course. If they had any love for the Word of God in their hearts, they could do nothing else. But is not simply a matter of "religious significance" or "failure to present an evangelical witness"; it is a matter of the crudest and coarsest blasphemy imaginable. Isn't there any respect any more for things holy? Must even the Lord of heaven and earth be subjected to the hypocritical banner of religion? One wonders that judgment does not strike from heaven in a moment against such godlessness.

The Standard Bearer

New Graduate Degree

(Can. Scene) — The Universaty of Toronto is the first Canadian University to offer the new graduate degree, the Master of Philosophy. The degree will require two years of full time residence for candidates with the Toronto Honour Bachelor of Arts or its equivalent — a much shorter time than is taken to complete the average Ph.D. program. The program will consist of about three-quarters of the course and seminar work and one-quarter of independent scholarship culminating in a major essay. The course is meant to provide training and experience in research but it is not expected to lead to an original contribution to knowledge.

It is anticipated that the present enrolment of 30,000 at Ontario universities will reach 90,000 by 1970. Since the key to expansion lies in the number of University teachers emerging from graduate schools, the University has taken the step to meet the necessary increase from the present 2,500 full-time staff members to 4,900 members by 1970.

Psychiatry is the art of teaching people how to stand on their own feet while reclining on couches.

—*"Trowel and Sword"*

PHOTOGRAPHY

(Continued from page 9B)

FOR DRAMATIC PHOTOS — BREAK FLAT LIGHTING RULES

For many years all picture takers were advised to "keep the sun behind the camera."

That was reasonably good advice since such tactics assured good flat overall lighting. If you want to make extra dramatic and unusual pictures, however, don't be afraid to break that rule and take pictures when the sun is either well to one side or even directly in front of the camera.

Side lighted photos call for about one-half to one full stop more exposure than ordinary snaps taken when the sun is behind the camera. "Backlighted" subjects — when the sun is behind your subject and directly in front of the camera — call for one to two stops extra exposure.

In either case you'll find that the play of light and shade, or the silhouette effects you'll achieve, will be most interesting. Try these techniques for pictures you'll prize always.

LADY BLACKSMITH

A slender petite woman, 53 years of age, has an occupation nobody would guess. Mrs. Corry van Dalsum's neatly polished nails do not suggest that these well groomed hands sway the blacksmith's hammer. For Mrs. van Dalsum of The Hague is Holland's only blacksmith and probably, as far as known, also the only one in the world.

Blacksmith van Dalsum is the widow of a Dutch resistance fighter who lost his life during the second world war. Asked how she ever came across the idea of doing such heavy masculine work, her answer was simple. "Shortly after we got married, my husband and I were looking for furnishings in our home. I saw a wrought-iron lamp which caught my fancy. It was already sold, however, and it was the last one in its kind. But I had set my mind to owning exactly such a lamp. I decided to call on a good friend of mine, a sculptor. With combined forces we worked out a lamp similar to the one I had seen. This kind of work appealed so much to me, that I started to do some more work in wrought-iron."

Own workshop

After she had lost her husband Corry van Dalsum wanted to make a new start in life. Her hobby became a profession. Relations with hotels in the seaside resort of Scheveningen began to bring in so many orders, that she soon opened a workshop of her own. What else could her first orders be than lamps? But gradually her orderbook came to contain an ever growing variety of items, tables, beds, chairs and other hotel equipment. Lady blacksmith van Dalsum could not longer alone cope with all incoming orders. She looked for a partner. Her partner, however, is a male blacksmith, for where in the world would one find another female blacksmith?

Drawback

There is one drawback to the métier of blacksmith. Swinging the heavy hammer gives slender, elegant Mrs. van Dalsum a protruding biceps and this, she feels, is unbecomingly unfeminine.

Phoning to lab, Det. Lieut. Bill Phillips, of Missing Persons Bureau, reports discovery of purse in woods during search for missing woman. Walkie-talkies are also used for large-scale raids to co-ordinate movements of police.

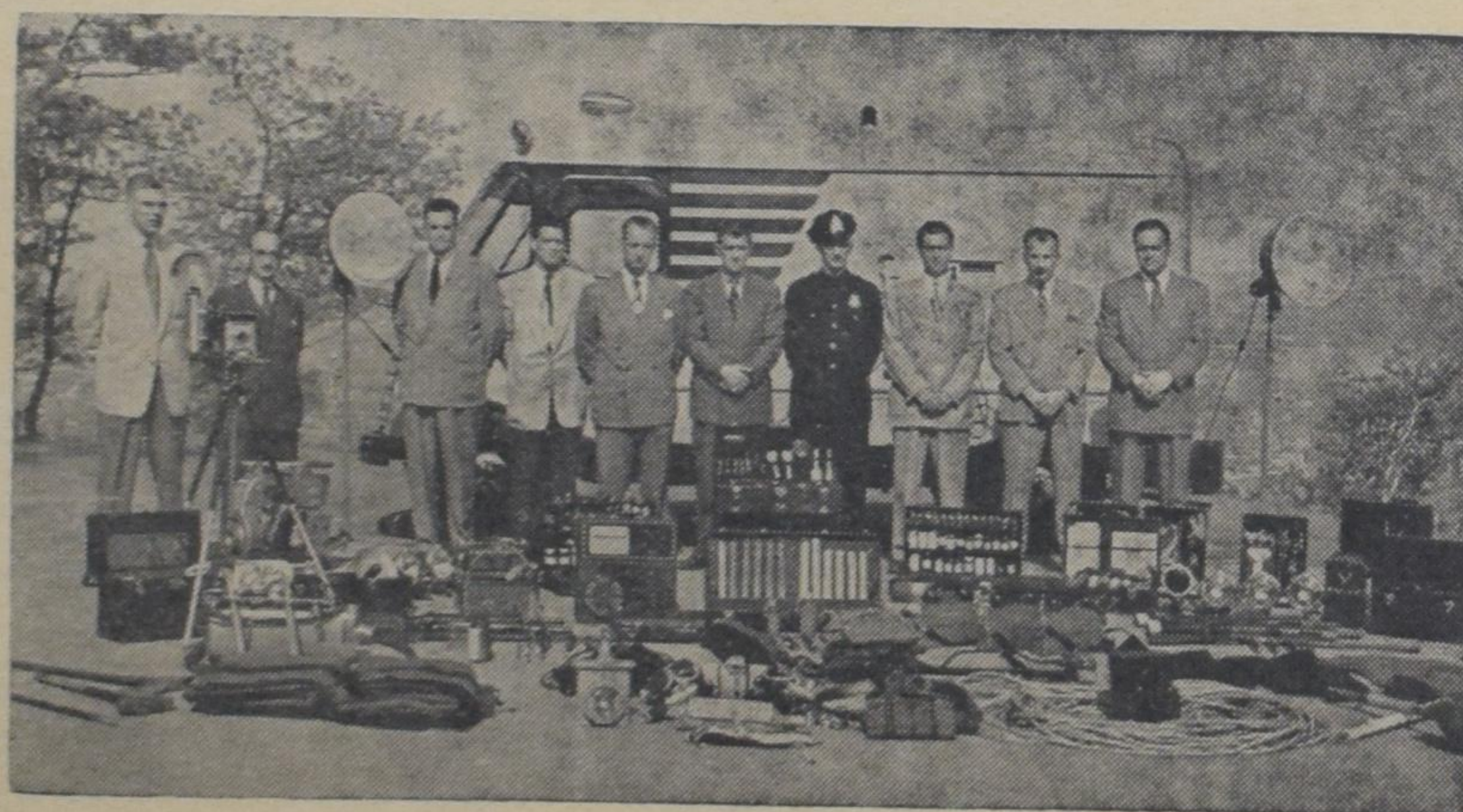

Experts from Hold-up squad dust for fingerprints on broken factory window. Tucked away in lab's compartments are fingerprint kits, chemicals for analyzing blood samples, vacuum cleaner for collecting dust particles in suspects clothing.

Street slaying is re-enacted and investigated by homicide squad in bright glare of searchlights supplied and powered by lab. Lab has two gasoline generators to power its battery of hand searchlights and underwater lamps.

MOBILE LAB SPEEDS SCIENCE TO SCENE OF CRIME

Array of equipment carried in lab totals over $15,,000. Included; vacuum cleaner, chemicals, lie-detector, tape recorders, riot guns, searchlights and cables. Lab has three-way radio contact with police cruisers and headquarters at all times.

MOBILE LAB ON WHEELS

With modern science playing an increasingly important role in the fight against crime, time has become a big factor in whether the results of intensive police lab work can figure in the capture of quick get-away artists. To meet this challenge, Montreal has designed and built a lab on wheels that shreds time and distance in bringing science to the scene of a crime.

The big two-tone green science wagon, operated by the Detective Department's Identification Bureau, serves the various squads with the force as it is needed.

Some of the $15,000 worth of equipment tucked away in its compact van: Diving suits, ultra-violet lamps, a complete arsenal, and enough lighting equipment to flood a darkened city block with daylight.

Since it first rolled into action the lab's effectiveness has been pointed out in thousands of cases, ranging from helping to recover stolen cars to investigating homicides. Notable among them; supplying bullet-proof vests, riot guns and searchlights when the police flushed the cop-killing Steve Suchan gang from a Montreal flat.

Left: Stolen safe is recovered from Montreal Harbour by police diver wearing apparatus carried in lab for such emergencies.

Right: Fingerprint negative developed at crime's scene is ready for classification immediately on arrival at headquarters.

Dr. P. Y. DE JONG Rev. F. GUILLAUME
Dr. R. KOOISTRA Dr. P. G. SCHROTENBOER

SERIES OF OUTLINES ABOUT THE GOSPEL OF MARK

No. 19

THE KING SHOWS THE WAY TO HIS AMBASSADORS

Mark 9:14-29

BACKGROUND NOTES

A. **Context of Contrast.** The contrast revealed in this chapter between the preceding story dealing with the transfiguration of Jesus on the mountain and the one of our outline about the healing of the lunatic boy, captured the attention of a great painter and builder, namely Raphael, who lived in the beginning of the 16th century and was a contemporary of the famous Michel Angelo. In the Vatican in Rome one of his paintings depicts both events: in the darkly shaded foreground the suffering boy, the despairing father and a group of disciples, helplessly huddled together. But further up the mountain all is bright. Here the Master stands in radiant glory. The contrast between these two happenings had caught Raphael's attention. A contrast as between light and darkness. Between the realm of God and that of Satan. However, Raphael was not altogether correct on the top of the mountain. Our story tells us, how the darkness at the foot of the mountain gradually brightened after Jesus had descended.

B. **Context of Transition.** When we speak about the context of a certain part of the Bible we may not only limit ourselves to the immediate context, but we also should think about that in wider perspective. It is this perspective which provides the theme, the title, for this part of chapter 9. Jesus is coming to the end of his work in Galilee: his broad ministry of teaching and healing will soon be fulfilled. Before long He will be on his way to Jerusalem — the way to the cross. That is why his disciples are now instructed as His ambassadors. They will have a highly specific responsibility in respect to the teaching of the multitude and the healing of the sick. We may safely state that the book of Acts shows a continuation of Jesus' Galilean ministry. It is important to notice that in this miracle the disciples are more involved than any other time, (they are mentioned in the beginning and at the end of the story) and that this is the last miracle Jesus performed before he began the last and most difficult period of His ministry in the state of humiliation.

C. **Context of Climax.** We meet here a sick boy, an only son. (Luke 9:38) In his misery and pitiful suffering he proves how deep the results of human sinfulness have cut into original human happiness. If this boy can be cured, who could not? The climax of Jesus royal power finds its anti-climax in this case of suffering. The symptoms of the ailing boy show all the marks of **epilepsy**. Secondly, the patient was also **possessed of the devil**, a fact, which, I think, cannot simply be identified with the sickness. A missionary remarks: "Those who live and work among the younger churches will recognize the reality of this phenomenon as an empirical fact in Christian experience and in the life of the church, while perhaps adopting a reverent agnosticism as to its explanation." And, finally, the evil spirit made the boy **deaf and dumb**. (see Mk. 7:31-37) In this way the suffering boy in his physical and spiritual misery was almost completely isolated from human compassion and help.

Another point of climax is the way in which Jesus stresses the need of faith in his talk with the father.

THE OUTLINE

1. **The King voices his disappointment** (vs. 14-19)

Depict the scene. Jesus is gone with some of his most prominent disciples. All the disciples had the mandate of Mk. 6:7, see also 6:13 and 30. But now they have a case they cannot handle. Their former joy changes into disappointment. But they were not allowed to deplore their defeat. Among the multitude were also some teachers of Israel. Though at other occasions they cured people possessed by the devil (Matth. 12:27), they did not try at all to help the suffering boy. They questioned the disciples, or, rather, argued with them. In vs. 15 we are told that the people were greatly amazed when they saw Jesus coming all of a sudden. Do you think that this amazement was related in some way to the argument between the scribes and the disciples? The people left the parties and their fight (which is a miracle in itself, showing the royalty of Jesus) and ran to Him to salute Him. Can you guess what might have been in the minds of these people? It shows Jesus' love for his disciples that He did not ask his humiliated pupils for a report, but that he addressed the scribes directly. Why? It is very remarkable that they keep their mouths shut now. What does it illustrate? The disciples do not speak either. Why not?

The father of the boy explains what has happened. He had been planning to see Jesus (vs. 17), but since Jesus was not present, he had asked the disciples to cast out the devil. He also informs Jesus briefly about the terrible suffering of his son. Mention the symptoms. "He pineth away", is better translated as: "he goes rigid. (New English Bible).

In vs. 19 Jesus states His deep disappointment. It refers to the failure of the disciples, to the enmity of the scribes, to the father's despair and to the lack of activity on the part of the multitude. It is proof of deep contrast with Jesus' transfiguration only a short while ago. It shows that Jesus' life must have been one of continuous suffering: the sinless One among the sinful ones.

2. **The King shows the way to the father** (vs. 19-24)

"Bring him here," Jesus said. The result is recorded in vs. 20. This happens more often when the devil meets Jesus, see 5:7. It also proves that the epilepsy all by itself does not explain everything.

Jesus asks the father how long the boy has had these attacks. Did He ask it for His own sake or for the father's sake? Is it "case-history" or part of the healing?

The father does not only give a straight answer to the question. He also describes the dangers to which the boy is continually exposed. And he pleads urgently for help. Yet, he does not show strong faith. Why not?

The man says: If you **can**. Jesus answers: If **you** can. Everything is possible to him who believes.

Jesus shows that not His ability to heal, but the father's ability to believe, is the point at issue. Would this still be the case? Does this expression encourage us to pray for all kinds of things? The next verse, vs. 24, shows the emotional strain on this man. Why? Does the father contradict himself? Notice that the father exclaims: "Help thou mine unbelief," which is not "Relieve me of my unbelief," or "Help me where faith falls short" (New English Bible), but something like: "Help that halfhearted faith of mine." The father understands that it will only be possible by grace, that even his faith is not his only good work.

3. **The King is victorious** (vs. 25-27)

Jesus does not want to perform a miracle to satisfy the cheap curiosity of the crowd. He is not like a market-vendor. He is not like some faith-healers who like to stand in front of the T.V.-camera.

It seemed a moment that the operation was successful but that the patient had succumbed. Many were ready with their hasty conclusion.

4. **The King shows the way to His ambassadors** (vs. 28, 29)

There is a deep sadness in the "why" of the disciples. We also can ask many such "why's". Why don't we have a better church? etc.

Jesus' answer in a fuller translation is something like: "It is your own fault. You had my mandate. But you did not ask for the power needed. You should have prayed more fervently and trustingly. This kind of devils will not go out of a person, but by prayer." (The fasting might be a later addition.)

Indeed, demons don't leave for outward appearance; genuine, living faith is needed. Then, indeed mountains (all kinds of them) will be removed. Even if faith is only like a grain of mustard seed (Mt. 17:20).

Due to unforeseen circumstances there will be no outline in next week's issue. The series will be continued in the issue of February 14 with an outline on Mark 10:1-31. We regret this interruption very much.

The Editors.

ANSWER of last week's Cross Word Puzzle

S	A	T	I	N		C	L	E	A	R
A	W	A	R	E		A	E	R	I	E
P	L	A	I	T		N	A	N	N	Y
			S	T	R	A	P			
M	A	C		L	A	R		S	H	E
A	B	A	T	E		Y	O	K	E	D
N	A	P	E				P	A	R	E
S	C	U	D	S		S	E	T	O	N
E	A	T		C	O	P		E	N	S
			B	O	X	E	R			
A	D	U	L	T		C	A	N	E	D
R	O	G	U	E		I	V	O	R	Y
E	T	H	E	R		E	E	R	I	E

This week's answer corresponds to the Crossword as printed in the January 24th issue. We are not publishing a puzzle in this issue, but will continue next week as usual.

The Editors

Root out of Dry Ground

BY ARGYE M. BRIGGS

(22)

"Let me stay up with Willie tonight, Jansie," Chris asked one evening as Jansie came into the kitchen and wrapped herself for the cold vigil in the bedroom. "You're awful tired. I can stay home from school tomorrow."

But Jansie shook her head. "No, you better get to bed, honey, and go on to school. I don't want you taking sick if we can help it."

So each morning, Chris trudged wearily to an increasingly disorganized school.

"I do believe they're afraid to come, even the well ones," Miss Templeton, the English teacher, told Chris one day when the class consisted of one person, Chris. "They can't all be sick."

It was the last period of the afternoon session, and the two of them were sitting in the empty classroom, discipline relaxed, just talking. "Mr. Caldwell says we may have to close school," Miss Templeton went on.

Chris sighed and tried to look interested. All day she had been burdened with this strange sense of detachment. Maybe it was because Willie was sick or something, or maybe it was because the weather was so persistently gloomy. If the sun would come out, everybody would feel better, probably. Anyway, she just couldn't seem to care much whether school had to close or not.

Miss Templeton shuffled some papers on her desk, and hesitated. "I have some notebooks to grade," she told Chris, "and since you are the only one here, it seems a little foolish to try to have a lesson. Why don't you find something interesting to read, Chris, and I'll grade my notebooks until the last bell."

Chris nodded and listlessly turned the pages of her notebook.

"Here," Miss Templeton laid a thin volume in front of the girl, "Try some of this poetry, Chris. You may like it."

Chris studied the book with curious eyes and Miss Templeton went on, "It was written by a young man who was killed in the war. I like all his poems very much."

She went back to her work.

Still with that vague feeling of being detached from her own body, Chris turned the pages of the little book, reading a word now and then. She didn't understand many of the lines, but they caught at some thread in her nature and she felt a response to their beauty tightening within her.

Reading sketchily, she came to the back of the book.

And on the last page of the book, there was one lone sonnet.

Slowly, waiting for the last bell to ring, Chris read the words,

"'If I should die, think only this of me,'"

And in that moment, Chris could comprehend dying. Willie was so sick, the weather was so grim, and she, herself, had this dreamy feeling of disembodiment. Dying was almost real.

So, not understanding the arbitrary form, not appreciating the masterly craftsmanship, Chris read The Soldier—

"—That is forever England—"

Chris paused and thought vaguely of a distant place called England, such a long way from Texas!

"Gave once, her flowers to love, her ways to roam—"

Flowers, lilacs blooming by the lean-to door, and in the yard a sleepy hen cackling lazily in the spring sunlight.

"—blessed by the suns of home—"

Chris understood that. Home was Jansie, and fat Annie, and the poignant sweetness of the notes from Joe's harmonica. Home was a shanty with a smithy attached.

"—of hearts at peace, under an English heaven—"

Inexplicably, an image of the Blue Mountains, misty and dreamlike in the distances of the prairie, came into Chris' mind. She sat still, almost stunned by the glory of words, just words. Unbelievable vistas opened before her, vistas of a world where goodness and cleanliness and gentleness were all there was.

At this instant, the long-delayed sun chose to come out from behind curtained clouds. A great shaft of light poured through the high windows of the schoolroom. Utterly bemused, Chris raised her eyes and was one with the pouring glory of the light, one with the music of words, and one with the everlasting challenge of dreams.

The bell rang.

Miss Templeton looked up as Chris laid the book on her desk. "Like it?" she smiled, hopeful for some reaction.

But she was startled at the shining ecstacy of the wide eyes that turned upon her. "Yes'm, I do like it," Chris almost whispered in her reverence. "Oh, yes'm, I do!"

Turning, she trudged out, her schoolbooks and papers under the baggy arm of her sweater.

Miss Templeton sat very still for a long surprised moment, then shaking herself, she picked up her work. Somehow, right at this moment, it seemed like nice work, well worthwhile.

"Well," she said aloud, but very softly, "you never know, do you?" and picking up her blue grading pencil, she bent above the notebooks once more.

Doctor Smalling straightened from above Willie and shook his head. "We'll have to take him to the church," he said firmly. "He can't get the proper care here with all of you sick! You're in no condition to take care of him, Annie."

Annie fumbled at the quilts that covered the cot on which she was lying nearby, and nodded weakly. "I reckon so, Doctor," she agreed. "Mister Sanders ain't able to look after all of us, for a fact."

Jansie and Chris were both sick now, lying wearily on their cots in the kitchen. Joe was still away.

"Well," Doctor Smalling cleared his throat with a dry, scraping sound and rubbed his tired hands together. "I'll tell Jansie what to do to get you all as nearly ready as possible," he told the fat woman. "We've even got nurses from out of town helping us out down there. Collins is hardest hit of any town around here."

In the kitchen, he outlined his plans to Jansie. "You'll all have to come down to the Methodist Church," he told her firmly. "I can't just leave you all here to die. Willie's in a bad way, and you and Annie and Chris have a good deal of fever. And R. P. is no nurse."

Jansie's dark face flushed. "Why can't Paw take care of us?" she asked stubbornly. "I don't want to go down there for all of them women to be poking around, looking at our clothes."

The doctor studied the crippled girl. "I don't think you would want to take a chance on Willie's dying for lack of care, Jansie," he told her quietly, "and those women down there are far too busy to be curious about people's clothing."

So the Sanders family went down to the Methodist Church in the wagon. R. P. took them with importance and aplomp, glad to get the responsibility for so many sick folks off his hands.

"He's a mighty sick boy, Doc says," he confided to the nurse who was getting Willie to bed. "He's a mighty sick boy, Miss—?" he raised his voice in questioning friendliness.

"MacIntosh," supplied the nurse in an absent tone, jerking her mind back from frantic figurings as to how on earth they could take care of four more! "Could you bring some blankets?" Then glancing at R. P.'s clothes, she added, "Clean, freshly washed blankets?"

R. P. scratched his head and looked thoughtful. "Well, now, Ma'am, I guess we oughta be able to bring some quilts. They might not be freshly washed this winter, but—"

Miss MacIntosh threw up her hands in a small gesture of impatience and helplessness. "Never mind, never mind!" she told him, and eased him toward the door. "That'll be all right. When you want to know how your folks are getting along, come to the office there," she jerked a white-capped head toward the primary Snday School room, "and they'll tell you. Thank you very much, and goodbye!"

And somewhat to his surprise, R. P. found himself on the outside of the door.

(To be continued)

Let's Play Chess

Editor: M. C. HESS

SOLUTIONS DECEMBER PROBLEMS

No. 88 (Jansen)

Tempo problem, rather difficult. 1. B-Q6, to cover square KB5 of black, where the black King may escape some time.

Variations:

1. —, PB5-6; 2. PxP and 3. K-K2 mate.

1. —, NxP; 2. PQ4-5 and 3. K-Q4 mate.

1. —, BxPN3 or N-B2; 2. PB4-5 and 3. K-B4 mate.

1. —, P-N7; 2. K-B2 and 3. K-N3 mate.

1. —, B-N5; 2. PxB and 3. K-B3 mate.

1. —, N-R7; 2. RxP (thr. 3. N-R6), PxR; 3. KxP mate.

An excellent problem.

No. 85 (Overkamp)

The critical point in this problem is square Q5. 1. P-Q5!

1. —, KxP or QxP ch; 2. R-Q3 mate.

1. —, RxP; 2. N-Q4 mate.

1. —, BxP; 2. RxQ mate.

No. 90 (Hanneman)

Somebody wanted to send a letter to Hanneman, to tell him how many headaches were caused by this problem . . .

Key-move: 1. P-Q8/Q!! This is the only solution to the many questions. Every different key-move fails, because black has so many possibilities. Some people wrote that the black King could be mated in only two moves. Their "solution" was: 1. RxR and 2. R-B4, double mate. Would you please try it again and play: 1. RxR, PxB/N ch; 2. K-N3, PxR!, and there is no mate on the third move. Certainly, I agree, this one was very tricky. There are 7 variations.

a. 1. —, PxB/N ch; 2. K-N3 or K-B1.

b. 1. —, P-Q8/N ch; 2. K-N3 or K-N1 or QxR.

c. 1. —, PxB/Q ch; 2. QxR ch.

d. 1. —, P-Q8/Q ch; 2. K-N1.

e. 1. —, PxR/Q ch; 2. N-B2 ch.

f. —, PxR/N ch; 2. K-B1.

g. 1. —, RxN; 2. N-B6 ch, K-K4; 3. Q-Q5 mate.

Many people wrote that they enjoyed this problem very much although they did not find the right solution.

No. 91 (VanBeek)

Even this normal two-mover was not too easy. The only right key-move is 1. Q-QR2.

1. —, KxR; 2. B-K5 mate.

1. —, QxR; 2. N-B5 mate.

1. —, K-Q4; 2. R-Q3 mate.

1. —, QxQ; 2. R-Q3 mate.

1. —, N moves; 2. Q-Q2 mate.

1. —, QxP ch; 2. NxQ mate.

1. —, Q-B5; 2. QxQ mate, etc.

CONFIDENTIALLY SPEAKING

Dear Con and Ad,

Is there any way one could prove to someone that God upholds and governs all things? A person with whom I was talking some time ago believes in creation, believes therefore in God, but says God does not uphold all things but merely observes and when He does step in or interfere it is at the end, the final judgment. The Bible is our only proof, isn't it?

This is one of four questions you have asked us. And it is not the easiest one. Many people, even Christian people, share this opinion about that which is doctrinally called the "povidence" of God.

You are quite correct that the Bible is the only proof. To give you a few references, you may want to look at Acts 17:26—28, Hebrews 1:3, Jeremiah 5:24, John 9:3, Matthew 10:29—31, Proverbs 16:33 and Exodus 4:11.

However, we give these references with some hesitation. We always have to be careful quoting texts from the Bible. Especially the cults (the Jehovah Witnesses for instance) seek their strength in the quotation of Bible passages. More than once we have pleaded in our columns that we should not take the Bible as a unity. As soon as you take a passage out of its context you are in danger of misinterpretation.

One almost classic example is John 3:16, wellknown to everyone: "For God so loved the world that He sent His only begotten Son . . ." People have used this text out of its context in order to deny predestination or as "proof" that God loves every single man.

When someone says that God merely observes all things instead of upholding all things, he separates (unintentionally probably) God from His creation. If God would only observe and would only step in at the final judgment, it would necessarily follow that God has taken distance. God is then Someone far away, an unapproachable Being. His creation is separated from Him as being sinful and corrupt. You find many Christians in our days who think along these lines. Others consider it an impossibility to have any Christian influence, they in fact deny that we can know God's will unless God reveals this will in a flash, at a certain unexpected moment. Consequently they do not have much concern for this world. Why should they? This world is lost anyway and the redemption will come only at the final judgment, when Christ returns from heaven.

However, if we take the Bible as the Word, as the revelation of God (and we assume that we share this conviction with you), then we read that God created everything. Does this mean that after man fell into sin, God abandoned His creation? By no means. The above quoted Bible passages prove the very opposite. Moreover, we would like you to read the first verses of Hebrews 1. Here it is said, "After God had of old spoken to our fathers at various times and in many ways by means of the prophets, He has at the end of these days spoken to us in His Son, *whom He has appointed Heir to all things and through whom He made the worlds. As the reflection of God's glory and the true expression of His being, He sustains the universe by His almighty word.*

Lack of space forbids that we go into details, but we want you to ponder these words. We have taken it from the Berkeley Version of the Bible, since this translation is plainer than the King James Version. The author of the epistle to the Hebrews does not merely say that God upholds all things; He says that Christ "as the reflection of God's glory and the true expression of His being" sustains the universe.

So Christ, the Redeemer, the One who cleanses us from our sins, He sustains all things. Christ is the Only way to the Father, it is Christ by Whom we know the Father, and without Whom we neither know nor approach God. It is through Christ the Mediator, Who reconciled us with God forever, that the world exists and that all things are and are being upheld.

You see, if we think about God's providence in this sense, then God is not only the Supreme Being, Who is far away and Who observes the world. He is our God and in His Son He has established the most intimate relationship with us. This very same God, Who has loved His children with an everlasting love, He governs and sustains and cares for the works of His hands.

We want you to think about these things seriously. There are many "prophets" in our day, who want you to believe differently. We, therefore, need to study the Bible carefully and prayerfully, in order that we may find the true revelation of God, also in relation to the world around us.

If you still have questions, by all means feel free to write again.

Con Fidential.

Ad. Viser

PRAYER

Married life brings many complications. When we got married, I really felt good. That was six months ago. Oh, it sure was a big day, for the first time in your life you felt as though you were really somebody. Then I wasn't Bill Lomp, the garbage man, but then I was THE bridegroom and that day is your day of days. That day you even had a chauffeur to drive you around, people wished you happiness, you got sprayed all over with confetti, (although that wasn't anything new, after getting sprayed with garbage for five years.)

Then in the evening they did all types of nice things for us. They had rhymes about us, jokes about us, in fact — everything. In short, on that day I felt that now I could take Gertrude, and it would be clear sailing from then on. The honeymoon left nothing to be desired, it was perfect. For seven whole days you were in a dreamworld so to speak.

But when we started to move into our apartment, then the complications began. It started the first evening we moved in. We were going to have the first meal that Gertrude ever made. (She makes everything out of cans, because that's all she says she can cook, she has to read the directions on the back.) We were going to start off with a bowl of soup, then some brown beans with pieces of wieners mixed in with it. Well, anyway, the directions said eight minutes and so Gertrude set the clock on our new-fangled stove for eight minutes. Those eight minutes seemed awfully long to me. It seemed more like twenty! However, as a proud owner of a new wife, I didn't say a thing — nothing. The smoke bellowing from the pan should have showed Gertrude that eight minutes were up. However, the bell hadn't rung yet, so Gertrude said "Oh, leave it on until the bell rings, then at least the beans will be good and ripe!"

My limited knowledge told me that only in the sun could anything ripen, but I figured that I had better keep quiet. After all we did not want to have our first fight over Gertrude's cooking. Well, the beans kept giving off more smoke until I finally opened a window to see anything at all. Then I very quietly hinted to Gertrude that "the beans might be ripe now". Well, she decided they were, and about ten minutes later I decided to have a look at the clock. It read 'eight hours' and not 'eight minutes'. Finally the table was set. Now it was really going to begin, our first meal together. I was the head of the house, and I was to open with prayer out-loud. Gertrude and I had discussed this before our marriage, we were always going to do it out-loud and Gertrude had said, "I want you to use your own words, Bill!"

Thus Gertrude called me so that we could sit down. My thoughts just raced through my head, "Well now, what are you going to say!"

I had never done it before and now I was to pray, and then outloud. Oh, I had always prayed silently, but now I was to do it as head of the house.

The journey from the chesterfield to the table seemed to take an eternity, and my heart was really beating.

"You sissy," I thought, "scared to even say a little prayer!"

At the table, Gertrude looked at me, and in that look she said: "now Bill, you have to do it now." We bowed our heads. I tried to think, I couldn't!

I started, "Our Father." Suddenly, as it were, I became very calm, very serene; I found the words. They were words that came straight out of my heart, with many errors, simple words, but they were my own!

After I said, "Amen", I felt very good inside. Gertrude looked at me with a smile. Bill Lomp, garbage man by occupation, had actually sent up a prayer to God, as head of the house. I didn't care about the fact that I was eating black beans instead of brown ones. I even complimented Gertrude on her cooking. From then on, it was not always easy saying a prayer, but I was always able to do it. But then there was just Gertrude and myself. However, one night the minister came over, and the first thing I did was invite him to stay for supper. He gladly accepted and so Gertrude tried to make a real good supper. I know she did because it was seven o'clock before we started, and that meant that she really took a long time preparing the meal.

There were no burnt beans that night. In fact nothing was burned at all! We even had fancy yellow napkins at every plate. Gertrude really knows all about etiquette, I don't. She had a fork on the left side, knife and spoon on the right, and another spoon at the top. Whow, it was really fancy!

We sat down. However once again I had to open with prayer, and this time the minister was going to sit right there. I kind of felt queasy inside! However, it couldn't be helped and so once again I had to pray. I prayed like all other times, deep in my heart I knew that I didn't have to do anything extra special. The minister was 'op bezoek' (visiting) with the garbage man, and really it didn't matter so much, that my prayer was just a simple garbage man's prayer.

The important thing was that God was the head of the table, and when I was praying I was talking right to Him.

BILL LOMP